

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja III. évf. XI. szám 2020. november

A szélnek vetünk?

Hittanóra a harmadikban. Javarészt ismétlünk. Az ember teremtése a téma, arról beszélgetünk, hogy Isten mindenkinek egyedi küldetését szánt, azaz mindegyikünknek kijelölte a helyét. A küldetésünket magunknak kell megtalálnunk gondos és kitartó keresés után. Ám van olyan terve is Istennek, ami mindegyikünkre igaz. Ekkor jön a munkáltató feladat. Két meghatározást erősítettem a táblára: *Isten nem biztos, hogy azt akarja, hogy...* illetve *Isten biztosan azt akarja, hogy...* A gézengúzok egy-egy cédulát húztak a pakliból. Csoportosítaniuk kell a következőket: hogy vállalatvezető legyek, hogy milliárdos legyek, hogy a mennyországba jussak, hogy autószerelő legyek, hogy békességben éljek, hogy orvos legyek, hogy Nobel-díjat kapjak, hogy az Ő szeretetét tükrözzem, hogy világhírű olimpiai bajnokká váljak, hogy segítsék másokon, hogy megtanuljak sok idegen nyelvet...

Meglepő „konszenzus” alakul ki közöttünk a besorolást illetően. Klappol minden, szinte gyanús is az egyezőség. A csoport utolsó emberpalántáján a sor.

- No, olvasd csak bátran, amit húztál! – lelkesítem, de csak húzza a száját. – Mi lesz már, hamarosan ránk csöngetnek! Mi áll a papírodon?
- De Atya, ez..., ez olyan nyálás!

Odamegyek, mert egyre vonakodik. „Hogy öröm legyen a szívemben” – olvasom helyette hangosan a cetlire írtakat. Alig tudok felocsúdni zavaromból. Próbálom, próbálgatom helyre tenni a kikökönt gondolatmenetet és csitítani az itt-ott felharosanó kacagást.

A váratlan, ugyanakkor őszinte reakció nem hagy nyugodni később sem. Tudakolom a gyerek háttérét az osztályfőnöktől, mert minden lázad bennem az ellen, hogy egy kilenc éves gyermek így nyilatkozzon az élet legeslegfontosabb dolgairól. Azokról, amik foghatatlanok ugyan, de lényegesebbek mindennél. Sejtelmem beigazolódni látszik, a kiskölyök jó módokban él, bár nagy árat kénytelen fizetni érte: folyton robotoló szüleit alig-alig látja. A kocka el van vetve.

Persze a fenti történet nem egyedi eset. Ingóványra építünk megannyiszor, s ennek oka a kis emberkék érzelmi elhanyagoltsága, sivársága. Az köszön vissza a mehökkentő reakciókból. Hiányzik valami elemi tényező, valami, amire építenünk lehet (ne). Arról a bűvös, talányos EQ-ról beszélek, amit oly sokszor emlegetnek manapság. Ami Pécsi Rita neveléskutató, vagy Freund Tamás agykutató

megszólalásainak sommás üzenete. Aminek a meggyökereztetése és folytonos táplálása nemcsak az oktatási intézmények feladata, hanem elsősorban a családé, a szülőké lenne. A sokszor elhangzó mese, az együtt dalolás, a közösen átélt művészi élmény itt és így „kamatozhatna”. Ez esetben nem volna „vér ciki”, „tök égő” vagy épp „nyálás” az öröm emlegetése, hanem evidencia, olyan valami, ami emberi életünk velejárója, lételeme, létfeltétele, mint hálnak a víz.

Jaj, mennyire velőtrázó az ismert Mécsvers refrénje: „E fiúkért valaki felelős!”

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

Töth-Máthé Miklós A XXXV. zsoltár

Álmomban újra Akácligetkúton jártam, mondta Karsai Ákos, és megfogta a felesége kezét. — A kocsiúton derékig erő mezei virágok nyíltak, a száruk, mint a kötél, olyan erős volt. Hiába húztam, rángattam őket, hogy néhány szálat csokorba szedjek, nem bírtam kitépni egyet sem. Az erőlködéstől fáradtan be akartam menni az egyik házba, hogy kérjek egy kést, de megtorpantam a látványtól. A házakat nagy, fekete berliner kendők takarták. Tudod, azok a rojtos, nehéz szagú, vastag kendők, amelyeket ma már csak öreg parasztasszonyok viselnek.

Ilona a férjét figyelte. Ákos sokszor és sokat mesélt Akácligetkútról, ahol életének boldog, békés korszakát töltötte. Olyankor úgy érzi ő is, hogy ott van vele együtt, abban a zempléni kisközségben.

— Botorkáltam egyik háztól a másikig, folytatta Ákos a kendőszőrnyek óriás rojtjait tapogatva és kiáltoztam Hegedűséknek, Ondáéknak, Botoséknak, szólítottam az öreg Mészároost, de hasztalan, nem válaszolt senki. Később bementem a református templomba. Az ajtó tárva, de bent egy lélek sem. Beültem egy padba, szemben a szőszékkal, és hallgattam az orgonát, amely teljes erővel szólt, bár senki sem játszott rajta. Az egyik legszebb kálvinista zsoltár, a XXXV. zúgott, morajlott fel belőle.

— Énekelj el — kérte Ilona.
És Ákos lassan énekelni kezdte:

Perelj Uram perlóimmal,
Harcolj én ellenségimmel.

Te paizsodat ragadd elő,
Én segedelmemre állj elő ...

— Béla bácsi kedves zsoltára volt ez — mondta később elgondolkozva —, legtöbbször ezt játszotta az orgonán. És hogy! Sok orgonaművészt hallottam azóta, de nekem az orgonát ma is a nagybátyám jelenti a XXXV. zsoltárral.

— Igazán meglátogathatnánk már — nézett rá Ilona —, olyan régen tervezzük, hogy elmegyünk Akácligetkútra, és mindig csak terv marad ...

— Nyáron elmegyünk — ígérte Ákos.

— Ezt mondtad tavaly is.

— Az idén biztosan elmegyünk.

De nem mentek el azon a nyáron sem. Siófokra mentek két hétre, szakszervezeti beutalóval.

— Az igazság az — mondta Ákos —, kicsit félek viszontlátni Akácligetkutat. Fösvény módra zsongogatom az emlékeimet, és egyszerűen nem akarom összekeverni az újabb benyomásaimmal. Ma már különben sem olyan Akácligetkút, mint az én fiatal koromban. Típusházak vannak ott is, a lányok miniszoknyában járnak a presszóba, és a legények bajusz helyett a hajukat növesztik ...

- Miért baj ez? - nevetett Ilona. - A fejlődés nem állhat meg a te kedvéért.

- Persze hogy nem — bólintott Ákos,

de nekem ma is jogom van úgy látni azt a kisközséget, ahogy megmaradt bennem. A vasárnapi húsleves illattal, a kapukban ülő emberekkel, a citeramuzsikával... Én nem veszek moszarat, guzsalyt, fateknőt, cseréptányérokat, nem haladok ezzel az új-népi divattal, én magamban őrzöm ezeket egy egész faluval együtt.

- Vagyis felépítettél egy emlékskanzent - mondta Ilona - amelyhez szenvedélyesebben ragaszkodsz, mint mások a cserépedényhez.

— Akácligetkút — nézett rá Ákos, - ez a toldozott nevű kis falu a poros akácaival, a nádtetős házaival, a félrevert haranggal, ha tűz volt, a futballpályával a temető mellett, nekem sokkal többet jelent mint gondolnád. Akácligetkút az erőforrásom, amiből mindig meríthetem és meríthetek, ha akarok, ha úgy érzem, hogy muszáj!...

Akkor miért nem megyünk el. A mólón álltak. Ákos a fekete felhő rongyokat nézte, ahogy lomhán áthúztak a Hold előtt.

- Mert nem lehet - szólalt meg csendesen, nem akarom a kutat magam beföldelni... De talán... talán a jövő nyáron elmegyünk. Igen, akkor egész biztosan.

De nem mentek a következő nyáron sem. Lillafüreden töltöttek két hetet. -Ákos - mondta Ilona - innen már igazán nem lehet messze Akácligetkút. Menjünk el. Szeretném megismerni Béla bácsit is.

A kedves kisöreg - mosolygott Ákos - a haja olyan volt, mint a hó. Igen, már egész fiatalon megöszült. És ha prédikált, a hangja betöltötte az egész templomot. Az utcán is lehetett hallani. Jó énekhangja is volt. Egyszer egy nyári este kint ültünk a verandán, talán tizennyolc éves lehettem. Előttünk szárazkolbász, kenyér, zöldpaprika meg egy liter bor kis fonott demizsonban.

Béla bácsinak nagyon jó kedve támadt. Azt énekelte, hogy: „Nincsen cigány a faluban, nem szereti senki a nótát.”

Ezt még nem is hallottam — mondta Ilona.

Én is csak tőle. Szerettem volna a Mátyás-pincében elhúzatni, de nem ismerték.

Ákos, menjünk el Akácligetkútra. Újra kiülünk a verandára, és elénekeljük azt a nótát. Béla bácsi majd tölt a kis fonott demizsonból, és...

Gyere — karolt bele Ákos —, sétáljunk egyet. Majd a jövő nyáron elénekeljük azt a nótát, és megkérjük Béla bácsit, hogy játssza el az orgonán a XXXV. zsoltárt.

Mentek a kavicsos sétányon a tengerszem felé, amikor Ákos hirtelen megállt.

Tudod, szívem, hogy Akácligetkúton nem volt háború? Igen, ne nézz rám olyan értetlenül, mert szinte csodálatos, de így igaz! Abban a kis faluban béke volt, és kenyér illatú csönd. Mintha Akácligetkút nem is lett volna a térképen. Csak a kovácsnak volt egy detektoros rádiója, ő értesített minket a hírekről, de egyébként semmi. Egy repülőgépet sem láttunk, egy katonát sem! Szinte elképzelhetetlen volt, hogy ugyanakkor máshol ölték és égették az embereket... — Lassan, elgondolkozva megismételte:

Igen, szinte elképzelhetetlen volt, hogy ugyanakkor máshol ölték és égették az embereket!

— Hirtelen maga felé fordította az asszonyt, rémülten, majdnem kiáltva mondta:

— Ilonám, ígérd meg, ha meghalok, nem hamvasztatsz el! Ugye, megígéred?!

Bolond, hogy jutott ez most az eszedbe?

— Ne törődj vele, csak ígérd meg!

— Ígérem ... de ne haragudj, fölöslegesen tartom, hogy Lillafüreden egy ilyen szép estén a halálodról társalogjunk.

— Persze. — Ákos keserűen elmosolyodott, és gyöngéden rácsókolta az asszony hajára. — Valóban nagy butaság. Ígérem, ha Akácligetkúton leszünk, akkor majd csupa szép dolgokat mesélek neked. Meg vidámakat. Arról, hogy volt egy lány... Na, ne légy féltékeny, csak tizenkét évesek lehettünk mind a ketten. Olyan volt annak a lánynak a haja, mint a Nap. És amikor szürkületkor vitte a tejet a csarnokba, én kézen állva sétáltam a kapu előtt... Azzal akartam imponálni neki...

Nagyot nevetett, és átölelte Ilonát. Úgy mentek sokáig. Még akkor nem sejtették, hogy ez volt az utolsó nyaruk, amelyet együtt töltöttek.

Októberben Karsai Ákos, amikor a hivatalból hazafelé menet fel akart szállni a villamosra, megszedült, öszszeesett, és még aznap este meghalt.

— Szívroham — mondta az orvos. — Ön, asszonyom, biztosan tudta, hogy a férjének évek óta rossz volt a szíve. Képtelen vagyok megérteni, miért nem kezeltették!

— Sohasem panaszkodott — sírt Ilona —, sohasem látszott rajta. Sohasem beszélt arról, ha valami fájt neki, mindig csak azt emlegette, ami jó, vagy szép volt az életében!

A temetés előtti napon az özvegyet felkereste egy idegen. Magas, kopaszodó férfi, ötven körüli lehetett, mint Karsai Ákos.

— Bocsásson meg — kezdte —, az újságban olvastam a gyászhirot, és most nem tudom, hogy az ön férje azonos volt-e azzal a Karsai Ákossal, akinek az életemet köszönhetem ...

— Akácligetkútról jött? — kérdezte Ilona.

— Nem, kérem, pesti vagyok.

— Ne haragudjon, azt hittem... Ön honnan ismeri a férjemet?

— Együtt voltunk munkaszolgálatosok — vallotta szomorú mosollyal a férfi —, és együtt kerültünk arra a helyre, amelyre a pokol is csak a legszelídebb jelző lehet... Ahol szegény Ákos szülei és a húga ... De

hiszen ezt úgyis tetszik tudni... nem akarom a régi sebeket...

— Az nem ... nem az én férjem volt — tiltakozott elkerekült szemmel Ilona —, Pesten született, de egy zempléni kisközségben, Akácligetkúton töltötte az ifjúságát. Onnan járt be gimnáziumba Sárospatakra, és ott élt a háború alatt is. Most már tudom, hogy a szíve volt rossz, azért mentették fel. Ott vannak eltemetve a szülei, a húga... És ott nem volt háború! Ott béke volt és kenyérillatú csönd! Ott csak a kovácsnak volt egy detektoros rádiója, azon hallgatták a híreket... Ott nem ölték, nem égették egymást az emberek ... ott béke volt!

Az idegen szomorúan nézte, majd megemelte a kalapját.

— Bocsánatot kérek, asszonyom, és őszinte részvétem ... Még annyit — fordult vissza az ajtóból —, az a Karsai Ákos engem húsz, vagy még több kilométeren keresztül vonszolt a hátán a legnagyobb hóiharban ... Mint a fagyott varjak, hullottak körülöttünk az emberek ... ő egy zsolttárt énekelt... Egy nagyon régi kálvinista zsolttárt... A szövegére sajnos nem emlékszem ... Még egyszer elnézést kérek ...

Ilona még sokáig némán ült, miután az idegen mögött becsukódott az ajtó. Később feltárcsázta a telefonszámát, és megkérdezte, hogy van-e Akácligetkút nevű kisközség Magyarországon, Zemplénben.

— Nincsen — hangzott a válasz —, ilyen nevű kisközség nincsen.

Másnap Karsai Ákost a református szertartás szerint temették el a rákoskeresztúri köztemetőben. A sírnál a XXXV. zsolttárt énekelték:

*Dárdádat nyújtsd ki kezveddel,
Ellenségimet kergesd el...*

*Már azok énekelnének,
Kik igazságnak örülnek ...*

A saját koszorúja mellé Ilona odatett még egy másikat is, a szalagon ezzel a felirattal:

„Megőrizzük emlékedet, és nem felejtünk.

Akácligetkúti rokonaid, barátaid, ismerőseid.”

SZERETLEK, MERT... – CHIARA LUBICH GYÖ- NYÖRŰ VERSE

Silvia Chiara Lubich az Olaszországból indult Fokoláre mozgalom alapítója és 1943-tól haláláig első elnöke gyönyörű verset írt arról, hogy miért is szereti Istent.

SZERETLEK,
Nem mert megtanítottak mondani,
nem, mert szívem
sugallja ezt a szót,
nem mert a hit szava
meggyőz, hogy szeretet vagy.
és nem is csak azért,
mert meghaltál értem.

SZERETLEK,
mert behatoltál életembe,
jobban, mint a levegő tüdőmbe,
jobban mint a vér ereimbe.
Te behatoltál
oda, ahová senki sem tudott behatolni,
amikor
senki nem tudott rajtam segíteni,
valahányszor senki sem tudott
megvigasztalni.
Mindennap szóltam hozzád
Minden órában néztelek,
arcodból olvastam ki
a választ,
szavadból
a magyarázatot,
szeretetedből
a megoldást.

SZERETLEK
mert annyi éven át
velem éltél
és én belőled,
törvényed volt az italom,
s észre se vettem,
Belőle táplálkoztam.
megizmosodtam,
tudatlan kisdéd-módra,
aki anyja emlőjét szopja,
de még nem tudja őt
édes nevéen szólítani.
Add, hogy hátralévő időmben
-legalább egy kicsit-
hálás legyek neked
ezért a szeretetért,
amivel elárasztottál,
és amitől kitör belőlem
a szó:
SZERETLEK

Hallotta?

A francia miniszterelnök esete Istennel

Solymosi Judit

Jean Castex, Franciaország új miniszterelnöke - Fotó: GONZALO FUENTES / POOL /

Az Aleteia hírportál francia nyelvű kiadása október 7-én beszámolt arról, hogy hullámokat vert a francia sajtóban Jean Castex miniszterelnök néhány gondatlanul kiejtett szava.

Az amerikai Huffington Post francia leányvállalatának, a Huffpostnak az újságírója felrója a miniszterelnöknek, hogy az utóbbi időben képes volt többször is azt mondani, hogy „Hála Istennek!”. Csak nem vallási meggyőződésből beszél így a miniszterelnök, aki hivatalba lépésekor a laicitást deklarálta az egyik legfőbb értéként? Castex például az elmúlt hetekben szólt a Charlie Hebdo régi székhelye környékén megkéselt, kórházban ápolt áldozatokról, és örömmel nyugtázta, hogy (hála Istennek!) már túl vannak az életveszélyen. A koronavírus-járvány kapcsán pedig így beszélt: „Ez nem azt jelenti, hogy olyan súlyos helyzetben lennénk, mint az év elején voltunk. Attól még, hála Istennek, nagyon messze vagyunk”. Sőt, a miniszterelnök még azért is képes volt hálát adni Istennek, hogy a lakosság túlnyomó többsége bízik a rendőrségben.

Azt hihetnénk, a Huffpost újságírója viccel, de nem. Ő ezt teljesen komolyan mondja, a deviancia kicsiny csíráját véli felfedezni a Köztársaság egyik első emberében. Ő figyel, ő figyelmeztet. Igen, a nyelvi éberség légköre mindent áthat, nem menekülhet senki, ha még valaha is meg akar szólalni.

Többféle ok is vezethet ahhoz, hogy egy nagyon hatalmas lény nevét ne akarjuk kiejteni. Evidens, modern kori példa erre a Harry Potterből Voldemort alakja. Babonás félelmünkben nevének kiejtésével nem akarjuk kiváltani a haragját. De oka lehet a hatalmas lény iránt érzett végtelen tisztelet, ami kimondhatatlanná teszi a nevét. A harmadik ok aktuálisabb és aggasztóbb. Ezzel találkoztunk most ennél a franciaországi esetenél: Isten neve kriptokatolikus szóvá vált, és a magát egyre inkább Istennek vélő, de egyre inkább Voldemortként cselekvő Köztársaság megköveteli száműzését a közbeszédből, és terrorizálja azokat, akik ezt nem követik.

Ha Isten nevét száműzni kellene a szótárakból, az egész francia nyelv elárvalna – szögezi le az Aleteia cikke. (Ez persze a többi nyelvre is igaz.) El is játszik ezzel a gondolattal. Mi lesz a „Hála Istennek” mellett az „Isten tudjával”, az „Adjonistennel”, az „Isten áldjonnal”, az „Isten fizessével”? És ha tovább gondoljuk a dolgot – ironizál az Aleteia újságírója – vajon Jean Castexnek nem kellene-e a az evangélista neve helyett más keresztnevet választania magának? És vajon továbbra is nevének szólíthatja-e Macron köztársasági elnököt, akinek Emmanuel keresztneve annyit jelent, mint „Velünk az Isten”? Esküdni, felkiáltani pedig ezentúl így fogunk: „Jupiterre!” (Katolikus.ma)

LACKFI JÁNOS

Eljöttem hozzád, Kedvesem, már úgy vártam, és jó is volt, fény, tisztaság, zene, igaz, az egyik dalt én kevésbé vontatottan szeretem énekelni, amúgy is szebbek a régi énekek, lehet néhány új is persze, de ne essünk túlzásokba, az orgonista nem volt túl virtuóz, de hát a profik a koncerttermekben nyomják, ezt már megszoktuk, sajnos a mögöttem lévő padban egy nő borzasztó hamisan nyekergett, ki kéne tiltani az ilyeneket vagy beragasztani a szájukat, az is megoldás. A pap makogott, hát miért nem bírja kinyitni a száját, ezért fizetik, eszem megáll, nem mondtott rosszakat de nem bírtam figyelni, mellettem ült a Jutka, és hát olyan ritkán látom, mióta inkább az estire jár, muszáj volt átbeszélni annyi mindent, a régi társaságról már csak vele lehet, a lányáék is bajban vannak, nálunk sincs minden rendben, akadt téma bőven, különben kár, hogy latinul már nem igazán szól semmi, szerettem, nem mintha tudnék latinul, de olyan méltósága van, szép lett a templomod így felújítva, gratulálok, Kedvesem, nem tudom, te ott voltál egyáltalán ?

Most jut eszembe, nem is néztem.

Kereszténység csigatempóban

Köztéri szobrot adtak át szeptember 30-án Újpesten: Detkovics Anikó alkotása a *Hit, remény, szeretet* címet viseli, és Szily László újságíró is műelemzésre ihlette. A kereszt (hit), a horgony (remény) és a szív (szeretet) szimbólumait hullámmotívumban (a víz a keresztség szimbóluma) összekötő alkotásban a Csigamegváltót látja felsejleni a szerző. A teológiában és művészetben jártasak is meglepődhetnek a párhuzamon, pedig nem is jár olyan messze az igazságtól.

Én nem hiszem el, hogy milyen frappánsan tudnak idézni a Bibliából azok, akik éppen Istent és a benne hívőket akarják gúny tárgyává tenni. Más, nem keresztény országokban az ilyesfajta istenkáromlásért már kivégzés jár. Magyarországon azonban a fene nagy szabadság jegyében bármit meg lehet tenni. Ez történt most Detkovics Anikó „Hit, remény, szeretet” című újpesti alkotásának liberális műelemzése során is. Minden jóérzésű ember és a keresztények nevében visszautasítjuk a „Csigamegváltó”-méliségekbe érő keresztényellenes kritikát!

A végletekig elmenően szabados újliberalizmus felkentjei fröcsögve-röhögve élcelődnek a Hit-Remény-Szeretet szimbolikáját megragadó alkotáson – „Csigamegváltó” gúnynévvel illetik. Mielőtt még „beleragadnánk” az esztétikai értékelésbe, nézzük meg a liberális művészet mindenütt jelen lévő eszement alkotásait – tényleg az ilyesmiket kellene szépnek tartanunk?

Az Újpesten felállított, Szent Pál szeretet-himnuszában megénekelte, örök, keresztényi és isteni értékeket megjelenítő alkotás nem feltétlenül kialakítása miatt hordoz értéket, hanem amiatt, amire és – főként – Akire utal.

A rendszerint a Szörnyeteget is Szépségnek beállító trendi „művészet” sokat tanulhatna abból az üzenetből, amelyet a szóban forgó alkotás képvisel... Ha a „mindent szabad, és ezt fogadd el – vagy hallgass”-művészek legalább egy kómorzsányit megértenének ennek a szobornak a mondanivalójából, máris szépülne körülöttünk a világ.

Persze egyelőre nem várhatunk sokat azoktól a gúnyolódóktól, akik a szűk ösvényen igyekvőket bármikor – alvilági megrendelésre –készek kiröhögni. Istenes mondatokkal vágnak oda nekik, mintha mindenek tudatában lennének, felvállalt és szanaszétharsogott újpogányságukkal szentségtelenítve meg mindazt, ami az örök isteni szépség része.

Ne lepődjünk meg azon, ha korábbi hittanos, vagy keresztény osztálytársaink nevét fedezzük fel

az ilyen gúnyolódó cikkek szerzői között. Éltesen bennünket a tudat, hogy a világban minden elmúlik, minden feledésbe merül, egyedül az újpesti, csigának csúfolt szobor három örök értéke marad meg mindörökké: a Hit, a Remény és a Szeretet. De a legnagyobb közöttük a Szeretet.

Az a Szeretet, amelyik az őt kigúnyoló, megkínzó pogányok és farizeusok bűnei miatt is vállalta a kereszthalált; hogy nekik örök életük legyen. Beleröhögtek az ártatlanul szenvedő Isten Fiának arcába, még le is köpték, és azt kiabálták: „Ha Isten fia vagy, szállj, le a keresztről!” Az isteni megváltás azonban megállíthatatlan volt, és nekünk is szól. Ha elfogadjuk, részesülhetünk mindabban, ami soha nem múlik el. Erre még a gúnyolódók is meghívást kaptak.

Isten türelmes: megvárja a csigatempóban hozzá érkezőket is. Gyerünk!

Isó M. Emese

ORDÍTÁS AZ ERDŐBEN

*Uram, irgalmazz! Add nekem kegyed!
Elmúlt megint egy év a régi csendben!
De most fölördítok egyszerre! Negyven!
Eszembe jut minden! Hová megyek?*

*Hová viszel? Tán pihenek egyet?
E köre itt! Hagyj kissé megpihennem!
Vagy, mint a vásott gyermek bőgni: nem! nem!
Nem akarom! De hogy? De mit tegyek?*

*Én mentem eddig, nem gondolva, merre,
beléfogózza atyai kezébe,
de most velém és vérem összefagy.*

*Amint vezetsz itt e homályos erdőn
és nem látlak, én Alkotóm! Teremtőm!
én Rombolóm! Félek veled! Ki vagy?*

1924

Kosztolányi Dezső

Czakó Gábor

A semmittudó

Ha másban nem is, de a korhelyzet megértésében sokat segít egy Frans Timmermans idézet: „Fenntartom tehát, hogy a következő Bizottság idején a Strukturális Alapok egy jelentős része a városokhoz és a régiókhoz kellene, hogy kerüljön, hogy sikerre vigyék az újonnan érkezettek integrációját, és segítsenek megértetni velük az életmódunkat.”

F. T. a legutóbbi úniós választáson kibukott az aranybölcsőből, aminek falába évek óta veregette befele a nagyokos fejét, nehogy észrevegye, hogyan ugrottak a helyére százan a különféle EU-s nemzetek hétkönyökü embergyűlöllői közül.

Az újonnan érkezettek integrációja ugyanis azért nem sikerült, mert nem értették meg a timmermansok életmódját. Való igaz, hogy a hódítók ma sem igen értik, hogy, hogy az európaiak miért engedik át nekik puszkalövés nélkül hazájukat, holott ők szívesebben vennék el férfias tusában. Eszük ágában sincs fönntartani a hitetlenek zülött „prájdos” rendszerét. Ha volna vallásuk, azt tán hagynák – különadó fejében – de engedni a kóbor kutyákat megszegyenyítő, feslett életmódjukat?

*

Az ősbölcseesség szerint, akinek a lelke megromlik, annak Isten elveszi az eszét. A Paradicsomból való kiűzés ennek jelképes, mégis pontos leírása. Mik a lélekromlás okai? Az első és legfőbb az istentelenség. Az ember az a teremtmény, akivel az Úr maga tudatta származását s ezzel hovatartozását. Ám Éva és Ádám szakított Alkotónkkal. Mégpedig új nyelvük, a hazugságbeszéd által. Mivel a Teremtő maga „az út, az igazság és az élet”, az ő térfelükön maradt a kátyú, a hazugság és a halál. Gazdaságkor éppen az igazságot és az életet tagadja, meg a helyes utat. Ennélfogva áldozata alacsonyabb létkörbe zuhan, ahol kerüli a Lélekkel való találkozást. E döntésének következménye vaksága: nem látja többé az Eget, a Valóságot, az Utat és elfelejti saját történetét, miáltal közé, meg a teremtmények és a Lét közé fátyol ereszkedik, amin csak a bölcsek és a szentek látnak át. Kétségbe ejtő helyzete elől a lelki vak ide ugrik, oda pártol, elméleteket kohol, miáltal a Teremtővel való kapcsolata egyre sorvad, ráadásul nem találja a megmaradt igazakat és szenteket, akik a tömegben vagy a látszólagos magányban rejtőznek.

*

A bukott politikus – talán holland volt? Születése szerint? Ki tudja? De minek firtatni? Lehet, hogyha be is suttyant valaha az agyába némi elemi tudás, mára eltűnt. A gyökértelen lélek kiszárad, akár a gyökértelen mag. Ezt hivatalból tudnia kellett volna, amíg bársonyszéké-

ben koptatta a nadrágját. Rövidebben: amíg a nadrág tanult. Mert úgy tanul a nadrág, hogy kopik. Miként tanul egy timmermans? Életrajzai szerint gyorsan és eredményesen, de tudása felől nézve – ajaj! A tudás ugyanis elképesztően ravasz! Hol ilyen, hol olyan, hol meg, no, ne szaporítsuk tovább a szót: közismert, hogy a tudásnak ezernyi fajtája van. Talán úgy okul a világ a maga bukásaiból, ahogy rombolói – nevek kihúzva – hárman, négyen, négyezren összekapaszkodva, együtt remélik leszavazni a csillagokat az égről?

Írhattam volna hosszú listát, küszöbíg érőt, esetleg tíz kötettest, de talán ennyi is elég a helyzet megvilágításához, hiszen az események fonalába úgy is belekapaszkodnak a nagyeszű leninek, a világot erszényükben csörgető sorosok, a bármire képes hegedűs hadnagyok, és megkísérlik a tényeket jármukba hajtani.

*

A rákok rákpártiak. Tudjuk, hogy a rák vetni nem szeret, miként az említettek sem, csak aratni: rágni-falni a gazdalény testét, lelkét, életét. Esze ágában sincs összeolvadni a befogadó néppel, mivel undorodik annak mostanában terjesztett ún. „modern, európai” életmódjától. Ezért ideje kimondani, hogy még a ráknak sem ízlik a mostani európai konyha kínálata.

"Nem a szenvedésé és a szerencsétlenségé az utolsó szó.

Amikor elmúlik az éjjel, felkel a nap, és én is fénné leszek.

Ahhoz az asztalhoz megyek, ahová Jézus hívogatta az övéit.

A ház nyitva áll. Van hely az asztalnál.

Meg van terítve. Otthon leszek.

Hallom a nap zajai közt is a távoli muzsikát.

Azt üzeni, minden jó.

Tudom, hogy életem forrása Istenben van, és hogy őbenne éri el célját.

Ezt a több életet próbálom belevinni azokba a hosszú órákba is, amikor a köveket cipelem.

Isten egy napon majd megáld engem, s ezt mondja: Él! Légy élővé!

Ezzel a tudással megelégszem.

Minden kegyelem."

(Jörg Zink)

IGAZAK ?

Van-e 10 igaz a falvainkban, városainkban? (1Móz 18,20-33) Ábrahám alkudozott az Istennel, elpusztítja-e Szodomát és Gomorát, ha 10 igaz embert talál? A mi falvainkban, városainkban, van-e 10 igaz ember? Az „igaz” azt jelenti: Istennek tetsző. Ki az igaz ember? Nem magunkról állapítjuk meg, hanem embertársainkrólunk.

Nem elég tisztességes embernek lenni. A tisztességes betartja a törvényeket, az előírásokat, a rendelkezéseket. Jézus sokszor megfedte azokat, akik igaznak tartották magukat, az előírásokat szó szerint betartották. Képmutatóknak, meszelt síroknak mondta őket, akik csak

a látványra adtak. Ezzel szemben

igaz, jézusi kereszténynek kell lenni. Igaz ember az, aki tudja, hol lakik az Isten. Egy tanító megkérdezte a gyerekeket, hol lakik az Isten. A gyermekek mondtak mindenfélét, egy kisfiú azt mondta: „Az alvégen az utolsó házban.” A gyermekek kinevették. A tanító is rákérdezett, miért mondta ezt. A kisfiú elmondta, hogy egyszer édesapjával sétáltak, amikor elérkeztek az alvég utolsó házához, és az édesapja azt mondta neki: „Látod, itt lakik egy cipész-mester nyolc gyermekkel, öreg apjával, béna nénikéjével. Szegények, szeretik egymást, imádkoznak, dolgoznak. Velük lakik az Isten.” – A tanító csak ennyit válaszolt: „Igazad van kisfiúam.”

Igaz ember az, aki keresztény lélekkel viseli az élet terheit. Madách Imre 41 éves korában halt meg. Szüleit korán elveszítette. Öcs-

cse elesett a szabadságharcban. Nővérét és annak férjét megölték. Ő Bécsben volt fogságban. Felesége elhagyta. Ezután írta meg halhatatlan művét, Az ember tragédiáját. Isten ajkára adta ezeket a szavakat: „Ember küzdj, és bízva bízzál!” Az igaz ember becsületos keresztény életre tanítja gyermekeit.

Sobri Jóska bakonyi betyár egyik bandatagját elfogták, majd halálra ítélték. Anyja meglátogatta a börtönben. Az elítélt csak ennyit mondott neki: „Maga az oka, hogy akasztófára jutok. Emlékszik, amikor a szomszéd földjéről elloptam a répát!? Csak nevetett, és ügyes fiúnak nevezett. Nem büntetett meg. Ekkor léptem a romlás útjára.” Az igaz ember nem tart igényt az elismerésre, a dicséretre. Cato, az ókori filozófus egyik barátjával sétált Róma utcáin. A barát felháborodott, hogy Rómában még nincs szobra Catonak. Cato csak ennyit mondott: „Szívesebben veszem, ha azt mondják, miért nincs itt szobra, mintha azt mondanák, mit keres itt ennek az embernek a szobra.”

Az igaz emberben van türelem. Ibsen norvég drámaíró beleszeretett egy lelkész leányába. Megírta neki, hogy elmegy hozzá látogatóba. Ha fogadja, jele lesz annak, hogy viszonzza a szerelmét. Elment látogatóba. Fogadták. Már két órája várakozott, és haza akart menni. A lány ekkor előlépett, és azt mondta: „Látni akartam, mennyi türelme van irántam. A próba csodálatosan sikerült.” Ezután az író felesége lett. Az igaz emberek megmentik falvainkat és városainkat. Nem elég tisztességesnek lenni. Igaznak kell lenni. Istennek tetszőnek. Ezért születünk a Földre.

Vincze József

Mit rejt a kagylóhéj?

Íme, én elküldelek titeket, mint juhoikat a farkasok közé: legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok. (Máté 10:16)

Egy farkastörvényű világban nem olyan könnyű bárányként élni és viselkedni, pedig Jézus erre ösztönzi övéit. Az alábbi történet segít nekünk elmélyülni ebben az Igében:

A bárányka alig jött a világra, észrevette, hogy az állatok között ő a leggyengébb. Állandóan torkában dobogott a szíve. Nagyon félt, hogy valami vadállat megtámadja. Nem tudta, hogyan fog megmenekülni. Elmesélte bánatát a Teremtőnek.

- Szeretnél kapni valamit, hogy megmenekülj? - kérdezte jóságosan a Teremtő.
- Igen, jó lenne - volt a válasz.
- Megfelelne egy pár erős agyár?
- Akkor a friss füvet biztosan nem tudnám leharapni.
- Akkor két hegyes szarv, talán?
- Az sem, mert biztosan rosszra használnám őket.
- Vagy olyan méregfog, mint a kígyóé, hogy mérget marjál az ellenfél testébe?
- Szó sem lehet róla. Engem is gyűlölné mindenki.
- Talán akkor két erős pata?
- Az sem kell, mert lónak néznének.
- De mégis, valami csak kellene, hogy megsebezsd, aki meg akar támadni?
- Megsebezni, én? Arra nem lennék képes. Inkább maradok olyannak, amilyen vagyok.

Elfelejtettük, hogy bizonyos fokig olyanok vagyunk, mint a védtelen állatok, éles fogak vagy karom nélkül, minden támadásnak kiszolgáltatva. Nem a ravaszság ment meg, hanem az áldozat: a képesség, hogy másokat szeressünk vagy helyet engedjünk mások szeretetének. Nem a mi keménységünk ad az éjszakának langyos meleget, hanem mások óhaja, hogy fel tudjanak melegedni. Az ember igazi ereje a gyengédsége.

Isteni sugallat

A filmekben általában lehet tudni, melyek a sorsdöntő pillanatok: az aláfestő zene és a rendezői fókuszok mindent elárulnak. Az életben viszont nem mindig egyértelműek a helyzetek. Elszállnak szavak, amelyekről nem sejtetted, hogy utolsókká válnak. Képtelenség felmérni, melyik pillanatban vagy legközelebb a győzelemhez vagy a bukáshoz. Valamikor a legnagyobb jószándékod ellenére is bajba kerülsz.

És van, hogy csak teszed sorban a dolgokat, amikre lehetőséged adódik, és a végén kiderül, hogy a legjobbkor voltál a legjobb helyen...

Hazafelé tartottam egy csütörtök este. Fáradt voltam, éhes is, de végre volt egy szabad estém. Úgy döntöttem, féléves halogatás után ma lesz a napja annak, hogy megnézek néhány farmert. Végre időm is van, pénzem is, hátha találok egy megfelelő őszi darabot a hidegebb napokra. Találtam. Aztán hazafelé útba esett egy nagyobb élelmiszerbolt. Nem ilyenkor szoktam megejteni a hétvégi bevásárlást, de ha már ott voltam, betértem. Végül alig bírtam hazacipelni a táskáimat, szidtam is magam, hogy mire kellett ez a sok minden, mintha nem ugorhatnék ki bármikor a sarki boltba...

Másnap reggel begyulladt a talpam. Alig vártam a munkanap végét, csak hazamentem és bedőltem az ágyba. Egész hétvégén feküdtem. Akkor már nem voltam dühös magamra a teli hűtőszekrény miatt. Nagyon is hálás voltam érte, hogy idő előtt bevásároltam. Aztán hétfőn reggel, amikor megérkezett a hidegfront, és én a nagyszerű farmeremben útnak indulhattam, újra csak azt éreztem: jó az Úr.

Furák tudnak lenni ezek a belső készítetések.

Valamikor csak nincsen békesség egy helyzetben. Máskor megjelenik egy fixa idea, és te magad sem érted, miért ragaszkodsz annyira

ra makacsul hozzá, de elengedni nem vagy képes. Megfogalmazol mondatokat, amelyek egy adott időpontban fizikai alakot öltenek – és valamikor épp neked okozzák a legnagyobb meglepetést. Vagy teljesen logikátlan döntéseket hozol, és a végén kiderül, hogy minden úgy lett jó, ahogy alakult.

Van, aki ezt úgy hívja, mázli.

Számomra ezek nem szerencsés véletlenek, hanem isteni sugallatok.

Merthogy Isten vezet. Többnyire kuszák az útjai, mellbevágóak az eszközei, követhetetlenek a megoldásai. De hogyan is foghatná be a véges elme a végtelen Istent? Pedig ez a szívünk legnagyobb bánata: nem értjük Őt. Alaphelyzetben nem is érthetjük: Ő többnyire lélekben gondolkodik, mi a testre fókuszálunk. Ő világokat mozgat, minket a saját előrehaladásunk érdekel. Ő korokat lát egyben, minket az itt és most feszít. Törődik a testünkkel, az előrehaladásunkkal és az itt és mostunkkal is, de sokkal nagyobb összefüggésekben. És ami még csodálatosabb: a gyermekeit nem bábokként toszogatja kívülről, hanem lélekből indítja belülről.

Furák tudnak lenni ezek a belső készítetések. Olyanok, mintha belőlem fakadnának, de én tudom a legjobban, hogy ekkora bölcsesség nem telik tőlem.

Atyám, én ma nem megérteni akarok, hanem megérezni. Érezni a szívdobbanásod, felfogni a tekinteted irányát, hallani a hangod, látni a kezedet, követni a lépteidet. Mosd át a szívem, a gondolataimat, érzéseimet, formáld a Te akaratod szerint, hogy tisztán lássam az utam, ne tévesszem el az irányt, és ki tudjam használni azokat a lehetőségeket, amiket erre az időszakra készítettél. Ámen.

Reményik Sándor:

Kelj fel és járj

Íme - most másodízben élem át

Az első ingadozó, tétova,
Bizonytalan léptek gyerekkorát.

Akkor Apám állt a hátam megett,
S csalogatott tárt karokkal
Anyám:
Hol távolodott, hol közeledett.

Így volt bizonytalán. Ámde ködbe hullt
Fekszik fejemben emléktelenül,
Fekszik hamu és hó alatt a mult.

Két "testvér" fogja most a karomat -
És néha elengednek kedvesen:
Lássuk, a lábadozó hogy halad.

Vigyázva védik lépteimet ők - -
És szánakozón néznek ide be
Elérhetetlen erdélyi Tetők.

Imbolygok át a kórházi szobán,
Az élet delelőjén messze túl -
Imbolygok, mint az élet hajnalán.

De érzem, ahol magyar csak lakik,
Figyelik léptem szerető szemek,
S vágyva várnak még tőlem valamit.

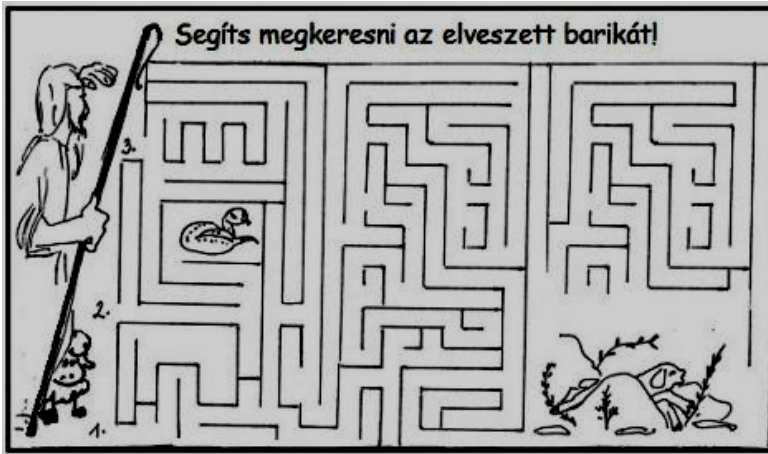
A magyar Akarat járni tanít.
Olyankor rogyó lábam megszűl:

Azértis, rajta, új iramra fel!
Mélyből - a magasságba - egyedül.

Nem, nem egyedül, szíveken is túl

Egy nagy Szív szól: én megmentettelek,
Most többé ne sírj és ne lamentáld,
Vedd bűneid s bánatod nyoszolyáját,
Aztán hajítsd magadtól messzire:
Kelj fel és járj!

G y e r m e k o l d a l

A béres elfut, ám a jó pásztor megvédi juhait

Keress hét különbséget e két kép között!

Deseda kerülő kerékpártúra 2020

Sajnálatos módon a tavaszra tervezett Deseda tó körüli biciklitúránk a világjárvány végett meghiúsult. Ősszel viszont felcsillant a remény, hogy ezt az úgymond bakancslistás kirándulást meg tudjuk tartani. Helyi lelkivezetőnk, Lóránt atya szervezésében és vezényletével bele is csaptunk ez év október 3-án.

Reggel 9 óra előtt gyülekeztünk a Lengyeltóti katolikus templom alatt elhelyezkedő emlékműnél, biciklivel, teljes menett felszerelésben. A kétkerekűket felpakoltuk egy platós kisteherautóra, mi magunk pedig felszálltunk egy buszra, mely a helyszínre szállított bennünket és az összes cumót is. Odaérkezésünk után és a lepakolást követően nekivágtunk a kitűzött táv leküzdésének. Napsütéses kirándulói idő volt. Az első megállóhelyünk egy, a tó szegletében elhelyezkedő kilátónál volt, ahol mindenki fújhatott egyet és a kilátóra felmászván megcsodálhatta a táj szépségeit is.

A következő megállónk egy, a tó felett átívelő hídnál volt, ahol is a csapat hátramaradt részének GPS-e elromlott, és ennek köszönhetően rossz irányba mentek. Ezt a kis problémát az ott levők hangerejével -hangos kiabálásával- gyorsan helyrehoztuk. Az erő és a teljes csapat összegyűjtése után nekivágtunk a még hátralevő távnak. Az atya még egy pihenő beiktatásával tervezte ezt.

A következő megálló, illetve pihenőhelyünk egy kettős híd melletti stégnél volt. Ott elfogyasztottuk a tízórainkat, és akinek volt kedve, felmehetett a tó vize fölé felállított stégre is. Szükség is volt a pihenőre, mert ezután akkora domb következett, mint a Sínai hegy. A dombra felérve megint kisebb pihenőt tartottunk, ahol bevártuk lemaradt társainkat. Új lendületet véve a Fekete István Látogatóközpontig kerekedtünk, ami az úticélunk volt. Ott már gőzölgő, finom gulyásleves várt bennünket. Három, ügyes szakácsnő főzte az ebédet, Erika és Rita néni pedig az emlékérméket készítették. Az ebéd előtti imádságot követően mindenki jóízűen evett a finom falatokból.

Az ebédet követően játszottunk egy jót. Volt aki focizott, volt aki még biciklizett, aki egy jópofa ügyességi játékban lelte örömét. Jól elfáradva, de annál több élménnyel gazdagodva, fél öt körül szerencsésen értünk haza Lengyeltóti. Véleményem szerint mindenki nagyon jól érezte magát és szívesen váгна bele újra a következő kirándulásba is.

Iván Zoltán
8.o.
Lengyeltóti

FANTASZTIKUSAN SZÓL AZ APÁCÁK ROCKZENEKARA

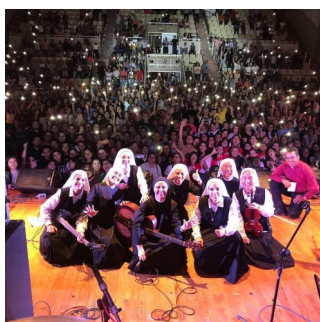
Ma estére a dél-amerikai Siervas együttes dalait hozzuk nektek. Az apácákból álló zenei formáció lenyűgöző dalokkal örvendeztet meg bennünket. Céljuk, hogy ezeken keresztül, üzeneteik eljussanak a világ minden tájára.

Az „Isten tervének szolgálói” apácarend tagjaiból álló dél-amerikai Siervas rock-and-roll együttes új dallal tért vissza Mária Mennybemenetele ünnepének tiszteletére augusztusban, amely egyszerűen a „Nagyboldogasszony” címet kapta. A dal augusztus közepén jelent meg, amely már az együttes második alkotása a 2020 eleji elszigeteltségük óta.

„Megszentelt emberekként és zenészekként, igyekszünk az üzenetünket olyan vonzó és aktuális ritmusokkal terjeszteni, mint a pop és a rock.

Az az álmunk, hogy ez az üzenet a határokat és nyelvi nehézségeket átszelve mindenkihez eljusson a világon” – árulta el Ivonne Fuentes nővér a Rome Reports-nak adott interjújában, aki az együttes énekes és gitáros.

A Siervas együttes 11 nővérből áll, 8 különböző országból (Argentína, Kína,

Fülöp-szigetek, Chile, Venezuela, Ecuador, Peru és Japán). Mindannyian Isten szavára válaszolva érkeztek a közösségbe, hogy szolgálják testvéreiket, különösen azokat, akik a legjobban szenvednek, akik szegények, betegek és rászorulóak.

Bár a járványhelyzet miatt koncertjeiről és fellépéseiről le kell mondania a Latin-Amerikában nagy rajongótáborral rendelkező együttesnek, Youtube-csatornájukon folyamatosan lélekemelő zenés tartalmakat osztanak meg, így senkinek nem kell nélkülöznie szép hangjukat és zenei tudásukat.

Júliusban egyik legnépszerűbb számukat, a „Hoy Despierto”-t dolgozták fel különleges módon úgy, hogy mindannyian saját helyükön zenéltek. A távolság nem látszik meg rajtuk, mert ezúttal is remek előadást láthatunk tőlük.

Forrás: Internet

18. Zsoltár: Szeretlek Uram, én erősségem!

„Az Úr az én közsálam.”

Ez a szikla szilárd alap, amelyen biztosan állhatok, építhetek rá, és az élet viharai sem árthatnak.

„Az Úr az én váram.”

A váron belül biztonságban élhetek, hiába támad az ellenség. A védőfalak körülvesznek minden oldalról.

„Az Úr az én megmentőm.”

Isten maga gondoskodik rólam, és kiment a veszélyből, mert törődik velem, fontos vagyok neki.

„Az Úr az én Istenem.”

Mindenható, örökkévaló, legyőzhetetlen Isten, én pedig az Ő gyermeke. Ő megtart, megerősít, és csodálatos közösségben élhetek velem, az én Istenemmel!

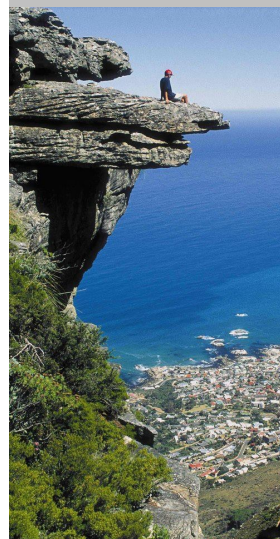
„Az Úr az én pajzsom.”

Előttem áll, mint védelmezőm. Az ellenség nyilai nem érnek el, mert Isten az én pajzsom.

„Az Úr az én hatalmas szabadító.”

Kiemel a bajból, sasszárnyakon hordoz, és tollaival befedez. Nem hagy el.

„Az Úr az én fellegvárom.”

Magasra épült erődítményem, legyőzhetetlen erő és biztonság, amely garancia a jelenre, a jövőre egyaránt.

Forrás:
Vetés és
Aratás

A legtutibb sütőtökös süti: csokis!

Egyetlen előkészületet igényel: legyen készen 20-30 dkg sült sütőtökünk, ebben az esetben az összeállítás 5 perc, a sütés 25-30, aztán már csak várni kell, hogy fogyasztható hőmérsékletűre hűljön.

A süti hozzávalói tehát:

15 dkg vaj

18 dkg étcsoki

3 tojás

15 dkg cukor

12 dkg liszt

25 dkg sütőtökpüré

A tetejére csokicseppek, vagy szeletelt mandula, de ezek nélkül is jó.

A sütőt melegítsük elő 180 fokra.

A vaját egy tálban összeolvasztjuk a

csokival – ezt a műveletet lehet gőz fölött végezni, de lehet mikróban is. Utóbbinál egy perc után vegyük ki a tálat, keverjük át, és aztán félpercenként tegyük meg ugyanezt, amíg egyenmő nem lesz a csokis vaj. Hozzáadjuk a cukrot is, alaposan elkeverjük. Egyesével beledolgozzuk a tojásokat (azaz: egy tojás bele, elkever, másik tojás, elkever, harmadik, dettó), aztán a lisztet, végül a sütőtökpürét.

Én egy 26 cm átmérőjű csipkés szélű üveg piteformában sütöm mindig, kivajazom, kilisztezem, beleöntöm a masszát, meg szoktam szórni csokicseppekkel, aztán 25 percig sütöm. Utána elzárom a sütőt, és még addig hagyom benn a tésztát, amíg a közepe is meg nem szilárdul (még 5 perc kb.). Kiveszem a sütőből, hűlni hagyom. Lehet mellé adni felvert tejszínhabot.

Az Interneten találta, maga is kipróbálta és jó szívvel ajánlja:

Rítecz Erika

„Példa az életszentségre a digitális korban”

Carlo csodatétele

A fiatalember felnyitott sírja az assisi Szűz Mária-templomban

Forrás: Magyar Nemzet

FÁY ZOLTÁN

Assisi városának püspöki templomában október 1-jén felnyitották Carlo Acutis sírját, hogy a kilenc nappal később esedékes boldoggá avatást megelőzően a hívek imádkozhassanak a fiatal fiú földi maradványai előtt. Sokan csodát emlegetnek, hiszen a tizennégy éve elhunyt gyermek teste látszólag teljesen ép maradt, bár a boldoggá avatás szövege szerint ereklyéi nem voltak teljesen romlatlanok. Mindenesetre nagyon különös látvány, hiszen - talán saját kérésére a kedvenc ruháiban temették el. Divatos edzőcipőben, farmerban, melegítőfelsőben fekszik az egyház új szentje a sírban. Egy hétköznapi, feketésbarna, hullámos hajjú fiú. Mintha aludna. Összekulcsolt kezén rózsafüzér.

A tiszta életű emberek életszentségének híre évszázadokon keresztül általában csak lassan terjedt el a keresztény világban. A IV--V. században élt gazdag római patrícius, Szent Elek például kifejezetten menekült tisztelői elől, s végül szülei házának lépcsője alatt, teljes ismeretlenségben, szőröcsuhában vezekelve élte le utolsó éveit. Csak a

halála után derült ki róla az igazság. Persze van ellenpélda is: a III. század szülötte, Remete Szent Pál hiába húzta meg magát egy Théba közeli barlangban, költözött minden lakott területtől messzire, életszentségének híre annyira elterjedt, hogy még a szintén pusztában lakó Remete Szent Antalhoz is eljutott, aki kilencvenéves kora ellenére útnak eredt, hogy tulajdon szemével láthassa Isten szentjét.

A modern kommunikáció jóvoltából a szent életű és hitvalló kortársak példájáról az elmúlt száz évben sokkal gyakrabban értesültünk még életükben, mint ahogyan korábban történt. Hiába volt a vasfüggöny, Teréz anyáról már a hetvenes évektől több-kevesebb rendszerességgel olvashattunk a magyar katolikus sajtóban is, a Nobel-díj átvételéről pedig még az állami médiumok is kénytelenek voltak beszámolni.

Az internet tovább gyorsította a hírek terjedését, s nem csoda, hogy például Carlo Acutis életszentségéről halála után azonnal, szinte az egész világon tudni lehetett. A fiatal fiú 2006-ban távozott az élők sorából, mindössze tizenöt éves korában, de rövid életének története gyorsan ismertté vált. Még nálunk, az Assisitől több mint ezer kilométerre fekvő magyarországi kis falunkban is, főként néhány plébánosunknak köszönhetően.

Először csak szentbeszédbe szötte életrajzát, majd hamarosan a ministránsoknak házilag sokszorosított szentképet készített Carlo Acutisról. Kabar Sándor atya ekkor közelebb volt már a nyolcvanhoz, mint a hetvenhez, de megtanulta kezelni a számítógépet, és megértette azt is, amire a

fiatal milánói tinédzser ráértett: a világháló hatalmas lehetőségeket tartogat a hit terjesztésére.

Carlo, korosztályához hasonlóan, lényegében beleszületett a számítástechnika világába. Digitális bennszülött volt, az Y generáció tagja. Jómódú családban látta meg a napvilágot 1991. május 3-án Londonban, ahol édesapja, Andrea Acutis dolgozott, de még születése évében szüleivel visszaköltözött Milánóba.

Talán nem túlzás azt állítani, hogy Carlo egyáltalán nem egy mélyen hívő családban látta meg a napvilágot. Édesanyja saját bevallása szerint korábban inkább csak azért járt misére, hogy elsőáldozó lehessen, majd bér málkózhasson és egyházi házasságot köthessen. Ennek ellenére a kisfiú különlegesen mély vallásossága nagyon hamar megmutatkozott, és ez lassanként a szüleit is megváltoztatta. Hétévesen lett elsőáldozó. Bár sok tekintetben élete olyan volt, mint a kortársaié, szeretett kirándulni a barátaival, sportolni, szörfözött az interneten, honlapot szerkesztett, programot írt, mégis más volt kicsit. Példaképekné tekintette Steve Jobsét, akitől gyakran idézte a széles körben elterjedt bonmot-t: „Az időd véges, ne vesztegesd arra, hogy valaki más életét éled!” És bár sok tekintetben éppúgy élt, mint bármelyik generációs kortársa az ezredfordu-

lón, életének számtalan eseménye, személyiségének vonásai semmiképp sem tekinthetők általánosnak. Édesanyja, Antónia Salzano visszaemlékezéséből tudhatjuk, nagyon komolyan küzdött, hogy megszabaduljon minden rossz tulajdonságától, és élete középpontjába Krisztus kerülhessen. Carlo hamar napi áldozó lett, az Oltáriszentség tisztelője, szentségimádások gyakori résztvevője, aki már fiatalon is rendszeresen imádkozta a rózsafüzért. Addig kérlete szü-

leit, amíg el nem vitték az eucharisztikus csodák helyszínére és a szentek sírjaihoz. Még egy virtuális internetes kiállítást is „rendezett” a világban történt eucharisztikus csodákról. Már tizennégy éves korában hitoktató lett, és rendszeresen segített Milánó szegényeinek és hajléktalainak az ellátásában.

Nagyon váratlanul betegedett meg 2006 októberében, bár korábban már többször mondta, hogy fiatalon fog meghalni. Amikor leukémiát diagnosztizáltak nála, szenvedéseit felajánlotta XVI. Benedek pápa céljaiért, az egyházért és a szenvedőkért. Betegágyában vigasztalta édesanyját, megígérte, hogy sok jelet fog adni.

Gyors lefolyású betegsége után Szent Ferenc iránti szeretete jeléül, saját kérésére temették el Assisiben. Egy neki tulajdonított csodálatos gyógyulást is kivizsgáltak: 2013-ban egy hasnyálmirigy rákban szenvedő brazil kisfiú Carlo közbenjárására gyógyult meg orvosilag nem megmagyarázható módon. Ferenc pápa 2018-ban dekrétumban ismerte el a kamaszfiú hősiességét. Sírját 2019 áprilisában vitték át a Szent Ferenc ruhái levételéről

(Spogliazione) nevezett Szűz Maria-templomba. A járvány előtti nyáron sokan imádkoztak Carlo sírjánál, és az egyházmegye is számtalan szórólappal és szentképpel terjesztette Carlo Acutis követésre méltó életének történetét.

„Példa az életszentségre a digitális korban” - mondta a sírjának felnyitására tartott szentmisén Domenico Sorrentino püspök. Sevillai Szent Izidor mellett sokan már most Carlót tekintik az internet védőszentjének.

„ **Fájdalmas Szűz hoz-
zád jöttünk,
Szent képedre sírva né-
zünk!**
**Látjuk, mint hull könnyed
fiad holttestére,
Szent Szíved hét törrel
van átverve.
Köszönteni jöttünk,
gyászba borult róza,
Mária Hétfájdalmú Szűz-
anya.**”

Séta Jézussal - Segesd

Októberi sétánkra kelle-
mes, napfényes időben
indultunk. Igazán családias
légkörben, mindösszesen
hatan (és Picur) fészeltük
be magunkat a Szent Ja-
kab járatba. Kedélyesen
beszélgetve, az elsuhanó
tájban gyönyörködve har-
mar elröppent az idő. Ter-
mészetesen Lóránt atya
ismét készült meglepetés-
sel. Ám az

esőáztatta
erdei úton,
termetes po-
csolya átírta a
tervet, így a
„járt utat járati-
lanért el ne
hagyd” – elvet
érvényesítet-
tük- és vissza-
fordultunk.

Szilárd és száraz burkolo-
ton gurultunk be a Herte-
lendy kastély főúri udvará-
ba. Belecsöppentünk egy
arisztokratikus luxus kör-
nyezetbe. A világ zajától
távol, csodálatos zöld kör-
nyezetben golfpálya, kültéri
medence, lovarda, szökő-
kút, szauna szolgálja a pi-
henést. (Megjegyzem,
hogy az SOS szerelem c.
magyar filmet is itt forgat-
ták.) Napokat el tudtunk
volna a parkban időzni, de
várt bennünket Segesd.
Buszunkat hátrahagytuk
Felsőbogátpusztán és to-
ronyiránt elindultunk. Tere-
bélyes tölgyfák szegélyez-
ték utunkat, lombjaik között
hamarosan megpillantottuk
a domboldalon álló segesdi
kegytemplomot. Keresztéz-

tük a Balatonszentgyörgy-
Somogyszob vasútvonalat
és a Segesdi- Rinya pata-
kot. A nyári villámárvíz a
vasúti pályát alámosta, né-
hol a sínek a levegőben
lógtak, vagy hullámvasúttá
deformálódtak. Milyen töré-
keny is az emberi alkotás,
a természet erői előtt!
Hangos kutyaugatással
kísérve beérkeztünk a tele-
pülésre. Segesd a refor-
mátus Alsósegesdből és a
katolikus Felsősegesdből
áll. Az első templomot a
Boldogságos Szűz Mária
tiszteletére szentelték. A
ferencesrendhez tartozó
templom és kolostor a tör-
ténelem viharában elnép-
telenedett, majd a XVIII.
században éledt újra. A
megye első patikája is eb-
ben az időszakban kezdte
el itt működését. A temp-
lom csöndjében imátkozva,
énekelve megpihentünk.
Megcsodáltuk a hatalmas
oltárképet, a faragott szó-
széket, az ol-
dalkápolnát. A

templommal
egybeépült ko-
lostorban nap-
jainkban szoci-
álisotthon mű-
ködik. Hatal-
mas platánfa
alatt elfogyasz-
tottuk ebédün-
ket, és újult
erővel indul-
tunk vissza buszunkhoz. A
település határában lévő
Szentkút volt kirándulá-
sunk utolsó állomása. Le-
genda szerint a felszínre
törő forrásnál több csodás
gyógyulás történt. A szép
lígletes környezetben a for-
rás felett épült szabadtéri
oltár éke, a Fájdalmas
Anyá faragott kegszobra.

Hazafele a kisbuszunkban
már a következő sétánkról
ötleteltünk. Ajánlom min-
denkinek jöjjön velünk,
gazdagodjon ismeretek-
ben, élményekben, lélek-
ben!

Balogh Kata
Lengyeltóti

Petőfi Sándor

VILÁGOSSÁ- GOT!

Sötét a bánya,
De égnek benne mécssek.
Sötét az éj,
De égnek benne csilla-
gok.
Sötét az ember kebele,
S nincs benne mécs,
nincs benne csillag,
Csak egy kis hamvadó
sugár sincs.
Nyomoru ész,
Ki fénynek hirdeted ma-
gad,
Vezess, ha fény vagy,
Vezess csak egy lépésnyi-
re!
Nem kérlek én, hogy átvi-
lágíts
A másvilágnak fátyolán,
A szemfedőn.
Nem kérdem én, hogy mi
leszek?
Csak azt mondd meg,
hogy mi vagyok
S miért vagyok?...
Magáért születik az em-
ber,
Mert már magában egy
világ?
Vagy ő csak egy gyűrűje
Az óriási láncnak,
Melynek neve emberiség?
Éljünk-e önnön örömin-
nek,
Vagy sírjunk a síró világ-
gal? –
Hány volt, ki más szivé-
ből
Kiszíta a vért
Saját javára,
És nem lett büntetése!
S hány volt, ki más javá-
ért
A vért kiontá
Saját szivéből,
S nem lett jutalma!
De mindegy; aki áldozat-
nak
Od'adja életét,
Ezt nem díjért teszi,
De hogy használjon tár-
sinak.
S használ-e vagy sem?
A kérdések kérdése ez,
És nem a „lenni vagy
nem lenni?”
Használ-e a világnak, aki
érte

Fömládozó magát?
Eljő-e a kor,
Melyet gátolnak a roszak
S amelyre a jók töreked-
nek,
Az általános boldogság
kora?
S tulajdonképen
Mi a boldogság?
Hisz minden ember ezt
másban leli;
Vagy senki sem találta
még meg?
Talán amit
Mi boldogságnak neve-
zünk,
A miljom érdek,
Ez mind egyes sugára
csak
Egy új napnak, mely még
a láthatáron
Túl van, de egykor feljő-
vend.
Bár volna így!
Bár volna célja a világ-
nak,
Bár emelkednék a világ
Folyvást, folyvást e cél
felé,
Amíg elébb-utóbb elérné!
De hátha úgy vagyunk,
Mint a fa, mely virágozik
És elvirít,
Mint a hullám, amely
dagad
Aztán lesimúl,
Mint a kő, melyet fölha-
jítnak,
Aztán lehang,
Mint a vándor, ki hegyre
mászik,
S ha a tetőt elérte,
Ismét leballag,
S ez így tart mindörökké:
Föl és alá, föl és alá...
Irtóztató, irtóztató!
Kit még meg nem szállott
e gondolat,
Nem fázott az soha,
Nem tudja még: mi a
hideg?
E gondolathoz képest
Meleg napsugár a kígyó,
Mely keblünkön jégcsap
gyanánt
Vérfaqylalón végigcsu-
szik,
Aztán nyakunkra tekerő-
zik,
S torkunkba fojtja a lé-
lekzetet – – –

(Pest, 1847. március)

Egy katolikus pap levele a New York Times-nak

Solymosi Judit

Martin Lasarte szalézi atya immár 35 éve misszionárius Afrikában. Az uruguay-i származású pap Angolában szolgál, és misszionáriusi munkája mellett sokszor és erőteljesen kinyilvánítja véleményét a katolicizmus helyzetéről és a vallásunkat érő támadásokról is. 2019-ben részt vett az Amazóniai Zsinaton, ahol a papi hivatásról beszélt. Amikor 2020. szeptember 7-én a Vatikánban egy informális kerekasztal-beszélgetésen felszólalt, kifejtette, hogy véleménye szerint az elvilágiasodás nagyobb veszélyt jelent a katolikusok számára, mint az üldözések. (...)

Kedves újságíró testvérem!

Én csak egy egyszerű katolikus pap vagyok. Boldognak érzem magam a hivatásomban és büszke vagyok rá. Húsz éve élek Angolában misszionáriusként. Sok sajtótermékben észrevettem, de az Önök újságjában különösen, hogy ismét felbukkantak azok a cikkek, amelyek a pedofil papokkal foglalkoznak, eléggé morbid szemmel, a múlt tévedéseit vizslatva életünkben. Az Egyesült Államokban a 70-es években ebben és ebben a városban, a 80-as években ezen és ezen az ausztráliai plébánián, és így tovább, egészen a legújabb példákig... Mind-egyik eset elítélendő, ez bizonyos! Egyes újságcikkek mérsékeltek és kiegyensúlyozottak. Mások túloznak, előítéleteket teremtenek, gyűlöletet szítanak. Magam is nagy fájdalmat érzek, ha arra az óriási rosszra gondolok, amit ezek az emberek okoztak, holott nekik Isten szeretete élő jeleinek kellene lenniük. Túl sok ártatlan lény életét szaggatják szét. Nincsenek szavak arra, hogy az ilyen cselekedeteket mentegessük. Ugyanakkor nincs kétség afelől, hogy az Egyház támogatja a gyengéket és a legelésebbeket. Épp ezért a gyermeki méltóság védelmére és a megelőzésre irányuló intézkedések mindig abszolút elsőbbséget fognak élvezni. Meglepődve tapasztalom viszont, hogy mennyire kevés híradás van arról a sokezer papról, aki feláldozza életét és a világ minden részében a teljes kimerülésig dolgozik a gazdag

vagy szegény, elkényeztetett vagy hátrányos helyzetű gyermekek és fiatalok érdekében. Ezért úgy gondolom, hogy a New York Times-t most sem fogja érdekelni, hogy: Tucatjával szállítottam kiéhezett gyermekeket Cangumbe és Lwena (Angola) között a 2002-es háborúban aláaknázott utakon, mert a kormányzat nem tudta vállalni a feladatot, a nem-kormányzati szervezetek pedig nem kaptak ilyen felhatalmazást; Tucatjával kellett halott gyermekeket eltemetnem, akik a háború előtt menekülve haltak meg; Egyedül Moxicóban több ezer ember életét mentettük meg, ahol a 90.000 km² területre eső egyetlen egészségügyi központban élelmiszert és vetőmagot osztottunk; Oktatást és iskolákat tudtunk biztosítani több mint 110.000 gyermeknek az utóbbi 10 év folyamán; Szintén nem ébreszt érdeklődést, hogy más papokkal együtt mintegy 15.000 olyan embernek kellett segítenünk a gerillatáborokban, akik letették a fegyvert, mivel a kormányzattól és az ENSZ-től csak nem érkezett meg a várt élelmiszer; Minden bizonnyal az sem érdekes hír,

hogy egy 75 éves pap, Roberto atya, még mindig járja Luanda utcáit, gon-

dozza és egy befogadóotthonba viszi az utcán élő gyerekeket, hogy detoxikálják őket, mivel benzint nyelnek, hogy tűzokádó produkciójukkal keressék meg a betevő falatjukat; A többszáz börtönlakó írás-olvasásra tanítása sem annyira fontos információ; És ugyanígy fölösleges tudni arról, hogy más papok, mint például Stéphane atya, ifjúsági házakba fogadják be az otthonukból elmenekülő fiatalokat, akikkel rosszul bántak, verték vagy akár meg is erőszakolták őket; Az sem sokkal érdekesebb, hogy a 80 esztendősi Maiato atya szegényházakat látogat sorra, hogy vigasztalja a betegeteket és a reményvesztetteket; Mint ahogy az sem számít hírnek, hogy a világ 400.000 papjából és szerzeteséből mintegy 60.000 elhagyta országát és családját, hogy testvéreiket valamelyik lepratelepen, kórházban, menekülttáborban vagy árvaházban szolgálhassák; Nem hír, ha boszorkánysággal vádolt gyerekeket vagy AIDS-ben elhunyt szülők árváit gondozzák;

Ha iskolákat és szakképző intézeteket szerveznek a legszegényebbeknek, esetleg befogadóközpontokat a szeropozitív embereknek stb. Nem is szólva azokról, akik életüket a plébániákon és a missziókon töltik, és arra ösztönzik az embereket, hogy jobban éljenek és tudjanak szeretni; Nem hír, hogy barátom, Marc-Aurèle atya, aki gyermekeket mentett az angolai háború idején, Kalulóból Dondóba szállította őket, és küldetését teljesítve a visszaúton gépfegyveresek agyonlőtték őt. Vagy hogy François testvér öt hitoktató hölgygel egy esetben halt meg, amikor éppen az ország legelhagyottabb vidékére mentek segítséget nyújtani; Hogy Angolában misszionáriusok tucatjai haltak meg egészségügyi ellátás hiányában egy egyszerű maláriától; Mások pedig aknára léptek, amikor híveiket látogatták (Kalulo temetőjében láthatók a régióba érkezett első papok síremlékei, egyikük sem volt 40 évesnél idősebb); Senki nem vevő arra, hogy figyelemmel kövesse egy pap mindennapi munkáját, nehézségeit és örömeit, azt, ahogyan életét az általa szolgált közösség javára szenteli. Az az igazság, hogy mi nem híreket akarunk gyártani, hanem csak a Jó Hírt akarjuk elvinni az emberekhez, azt a Hírt, amely csöndben terjedni kezdett Húsvét éjszakáján. Egy kidőlt fa több zajt csinál, mint ezer másik, amelyik növekedik. Sokkal nagyobb a zaj, ha egy pap hibázik, mint azok esetében, akik életüket adják a szegényekért és a szűkölködőkért. Nem szándékom itt védőbeszédet tartani az Egyház és a papok védelmében. Egy pap sem nem hős, sem nem idegbeteg. Egyszerűen csak egy normális ember, aki a maga emberi természetével Jézust próbálja követni, és neki akar szolgálni embertársain át. A papoknál is előfordul a nyomor, a szegénység, a labilis sérülékenység, épp úgy, mint minden emberi lény esetében, de ugyanúgy megvan a szépség és a nagyság, mint minden teremtményben. Megszállottan, üldözö módjára kapaszkodni egy fájdalmas témába, szem elől veszítve a mű egészét – ez a katolikus papság számára szándékosan bántó karikatúrákat eredményez, amelyek engem sértenek. Csak azt kérem tőled, újságíró barátom, hogy keress az Igazságot, a Jót és a Szépséget. Akkor nemes úton tudsz előrelépni és fejlődni a hivatásodban.

Krisztusban,
Martin Lasarte atya, SDB- Societas
Don Bosco

Mindig az igazat mondd

Császár Angela Jászai Mari-díjas színművésznő, Magyarország érdemes és kiváló művésze, ma boldog édesanya, feleség és nagymama. A színházon, rádión és szinkronon túl, szülőföldről, családról, hazaszeregetről, nagy pályatársakról, hűségéről és a megtalált békéről beszélgetünk.

– Kolozsvárott született, gyermekéveit mégsem tölthette szülővárosában. Az elszakadás fájdalma mennyire hatotta át a gyermekkorát?

– Ha visszafelé kutakodom az emlékeimben, egy nagyon szerető család képe éled újjá előttem. Szegénységben éltünk, mégis mindenem megvolt, amire egy gyermeknek igazán szüksége lehet. Öcsém nyolc évvel később született. Erdélyi származású édesapám katona volt az 1940-es évek elején a magyar hadseregben, Pápán volt ejtőernyős. Később alakulatával a Pest megyei Vecsésen állomásozott, itt ismerte meg édesanyámat. Szüleim 1945-ben kötöttek házasságot, s ezután apám elvitte a 18 éves új asszonyát Kolozsvárra bemutatni a rokonságnak. A határt közben lezárták, így mondhatni, ott ragadtak. Rá egy esztendőre megszülettem, és mivel csak édesanyámat engedték volna vissza velem a határon, így kalandos módon átszökött a kis család Magyarországra.

– Mikor tért vissza ismét a szülővárosába?

– Sok-sok év telt el, míg Kolozsvárra újra hazamentem. A Színművészeti Főiskola felvételijét követő nyarat kukoricakapálással töltöttem, abból tudtam fedezni az útiköltséget. Ekkor már Tatán éltünk. Az Öreg-tó, a templomok, s az egész kisvárosi hangulat igazán széppé és élhetővé tette a vizek városát. Szórakozási lehetőség, netán kirakatos üzletek a hatvanas években még nem voltak itt. Ehhez képest Kolozsvár már világváros szintjén működött. Emlékszem, ámulva mentem végig a sétálóutcákon. A nyüzsgő piac magával ragadott, a boltok sokszínűsége, sőt még a rokonoktól kapott ajándék nyári ruha finom, könnyű tapintása is élesen bennem él. Mindez nagy rácsodálkozás volt számomra fiatal felnőttként. Nyár végén aztán hazajöt-

tem, s megint több évtized telt el a visszatérésemig. Ez már a rendszer-váltás utáni időszakra tehető. Most már idestova harminc esztendeje látogatunk vissza évről évre egy ösz-szeszokott baráti közösséggel. Idegenvezetőnk, Szarka György rendkívüli ember, akit inkább honismereti vezetőnek neveznék, hiszen mi ilyenkor hazamegyünk. Gyuri bácsi sohasem szállodába vitt bennünket, hanem a vendéglátóink otthonába. Beszélgetve velük megéreztem, milyen fontos nekünk is és nekik is, hogy az asztaluknál ülhetünk. Ami itthon természetes – hogy magyarul beszélünk, ismerjük a történelmünket, gyakoroljuk a szokásainkat –, az nekik küzdelemmel jár. Ott, ahol millió akadályba és nehézségbe ütköznek az emberek, megtapasztaltam, hogy mennyire ragaszkodnak a nyelvhez, a szokásaikhoz és a hagyományaikhoz. A szülőföldre való kötődést a zarándoklatok teszik tel-

jessé. A csíksomlyói búcsúba többször elzarándokoltunk a családdal és a baráti közösség tagjaival.

– Említette a zarándoklást. A hit is családi öröksége?

– Nem egészen. A hitre találásom későbbi időszakra tehető. Bár nagymamám hívő katolikus volt, amíg csak tudott járni, vasárnapoként templomba ment. De az ötvenes években édesapám a Néphadsereg katonája volt. A hit gyakorlása az akkori kommunista rendszerben elképzelhetetlennek bizonyult. Emlékszem, egyszer gyermeki kíváncsisággal kukucskáltam be a tatai katolikus templom ajtaján, mikor pont megláttam édesapám egyik katonatársa, s ezért otthon úgy kikaptam, hogy többet nem mertem kockáztatni a családkunk egzisztenciáját. Az idők változásával édesapám is igaz, református ember lett öreg korára, s láttam mindazt a belső küzdelmet, erőfeszítést, amit a szüleimnek a családjáért és a megélhetésért kellett tenniük. Szerencsére az életem során mindig kaptam olyan társakat, tanárokat, szerelmeket, barátokat, akik megfogták a kezem és a széles útról a szűk ösvények felé vezettek, arra, ami mára már, mint a lélegzetvétel, olyan ter-

mészetes számomra. Azt gondolom, ez kegyelem. Az pedig külön nagy áldás, ha az ember meg tudja osztani a vele egy értékrendet képviselő és hasonlóan gondolkodó emberekkel a felszín alatt lévő gondolatait, érzéseit.

– Hogyan lehet ezt a lelkeséget szélesebb körben elhinteni?

– Úgy érzem, a példa elég. Aki kereső lélek, az rácsatlakozik a mondani-valóra. Természetesen bizonyos témákban fontos megszólalni. Olyan kort élünk, ahol egyre kevesebb a hiteles ember, pedig ha lehet ilyet mondani, sosem volt ekkora szükség rájuk, mint most. Ha indokolt, azért is fontos szólni, mert az bátorításként szolgálhat azoknak, akiknek nincs hangjuk, de hasonlóan éreznek. Nekem ilyen példakép az életemben Jókai Anna, aki csodálatosan tudta szóval elmondani az emberi érzések, gondolatok, kapcsolatok szövevényét úgy, hogy aki hallgatta, megértette, talán meg is fogadta. Nagy megerősítőm volt a világról alkotott képemben. A Jóisten egyébként is olyan csodálatos világot álmódott körénk, amelyben mindennek oka és értelme van. Emberi mivoltunkból fakad, hogy szeretjük a biztosat és tartunk a bizonytalantól. Megtapasztaltam azonban azt is, hogyha változás jön az életünkbe, attól sem kell megijedni, mert lehet, hogy a javunkat szolgálja.

– Tehát ha egy ajtó becsukódik, kinyílik valahol egy másik?

– Igen, valahogy úgy. A Színművészeti Főiskola elvégzése után a Nemzeti Színházhoz kerültem. Vidéki lányként érkezve, albérlőként kellett elkezdenem. Akkoriban tíz év állandó bejelentettség kellett ahhoz, míg bárki esetleg lakáshoz juthasson. Fiatal kezdőként úgy éreztem, reménytelen a jövőm. Ezért elmentem a Tanács Lakásügyi Hivatalába lakást igényelni. Ott szembesültem azzal, hogy sokgyermekes, otthon nélküli családok is hasonló helyzetben vannak, mint én, aki akkor egyedülálló voltam. Szégyelltem magam, azt gondoltam, nincs itt semmi keresni valóm és hazamentem, bár a megélhetésem kezdő színésznőként zsákutcába jutott. Ezért is döntöttem úgy, hogy elhagyom a fővárost, és leszerződöm Kaposvárra.

– Vagyis ha jól tudom, csak majdnem...

Folytatás a másik oldalon!

– Így igaz. Végül nem mentem le, mert a kor egyik befolyásos színésznője, Gobbi Hilda tudomást szerzett nehéz helyzetemről, és segített. Támogatásával egy kis lakást tudtam venni, amiben elkezdhettem az élettemet. Visszatérve a változásra, úgy hiszem, akkor jön el az életünkben, mikor megszületik bennünk az elhárítás a változtatásra...

– A színészet iránti vágy mikor fogalmazódott meg a lelkében?

– Gyermekként az iskolában sokat szerepeltem. Versek szavaltam, prózát mondtam. A keszthelyi Helikon ünnepségen aranyérmes lettem. A tatai fiatalok diákszínpadának is tagja voltam. Azt hiszem, ekkor alakult ki bennem a művészet iránti vonzalom. Azt már csak halkán súgom meg, hogy a színművészi pálya rejtelméről fogalmam sem volt, s hogy abból meg lehet élni, végképp nem tudtam. Érettségi előtt, mikor a továbbtanulás került szóba, az irodalmi színpad vezetője, dr. Körmen-di Géza, a gimnázium későbbi legendás igazgatója világosított fel és készítetett fel a Színművészetire. A felvételre édesanyám kísért el. Édesapámnak nem tetszett az ötlet, azt mondta, „éjjeli pillangót nem nevelek a lányomból...”

– Édesapja egy múlt századi rész-igazságot fogalmazott meg a színház világáról. A helyzet azért manapság sem egyszerű...

– Való igaz, de elmondhatom, hogy nehéz helyzetekből is méltósággal, tisztán tudtam kijönni. Ez nagyrészt édesanyámtól örökölt természetemnek köszönhető. Ő a távolságtartás bajnokaként élt. Ez a saját életemben és a pályám során erényt és egyben gátat is jelentett.

– Miben gátolta?

– Az előmenetel dolgában. Sosem tettem olyan lépéseket, amelyek érdekből születtek. A színházhoz való ragaszkodásomat vagy a színésznőt bennem mindig felülírta a család, a tisztesség, a becsület és a hűség. Ezeket a fogalmakat rombolják manapság leginkább, de én tudom, hogy jól döntöttem. A család a legfontosabb alap. Férjem hűséges társam mind a mai napig. Lányommal három unokámmal napi szinten találkozunk, mindenben segítünk nekik. A gyermek valóban a legnagyobb csoda, amit a Jóistentől kapunk. Ebben a terhelt világban, amiben élünk, a szülőknek még inkább

felelőssége, hogy értelmes, lelkiileg egészséges embereket neveljenek, hiszen ők jelentik majd a jövő társadalmát. Ezért sem tudom elégszer hangsúlyozni, hogy milyen fontosak a példák és a példaképek.

– Több mint ötvenéves pályafutása alatt, akadt-e olyan pillanat, ami máig nagy hatással bír az életére?

– Sokszínű hivatást kaptam, hiszen a színházon kívül a szinkron, a rádió és az önálló estjeim teszik teljessé az életművemet. Nehezen tudok kiemelni egy-egy különleges momentumot. Az biztos, hogy Bessenyei Ferencsel, Sinkovits Imrével, Mészáros Ágival egy színpadon állni a felejthetetlen pillanatok közé tartozik. Annak idején, a Nemzeti Színház kamaraszínházaként működött a Katona József Színház. Ott kezdtem a pályámat mint főiskolás. Az ifjúság édes madara c. előadásban cserfes kis vendéglányként Mezei Máriát, Várady Hédit és Sinkovits Imrét csodálhattuk. Nagy példakép Lukács

Margit is, akitől a színház iránti alázat, feltétlen hűséget tanulhattuk meg. Ő, ha már a színpadi ruháját felvette, sosem ült le a jelenetek szünetében az előadás végéig. Nem véletlenül voltak a színpad királyai, királynői ezek az elődök. Ezt az értékrendet próbáltam továbbadni azokban az években, amikor taníthattam a Nemzeti Színiakadémián.

– Hitét megerősítő élményeket is átélt a színházban?

– Igen, játékmesterként. Végzős osztályunknak Emmett Lavery: Az Úr katonái c. darabját választottuk Szélyes Imre tanár társammal, ami nagy falatnak bizonyult. A fiatalokkal elolvastuk a darabot, de láttuk rajtuk, hogy fogalmuk sincs, hogy igazából miről is szól a mű. Jezsuitákról, kispapokról, imádságról, elhivatottságról, az egyház katonás rendjéről, a csodához való viszonyáról semmit nem hallottak azelőtt. Ezért meghívtuk Vértesaljai László jezsuita szerzetest, aki csodálatos szemé-

lyiségével beszélt hitünk titkairól és a szerzetesek mindennapjairól. A fiatalok megérezték és megértették a mondanivalót, és olyan gyönyörű vizsgát mutattak be, hogy a Nemzeti Színház repertoárjába vette és a Várszínházban műsoron tartotta az előadást. A fiatalok, akik azóta már komoly emberek, a tízéves évfordulón újra összeálltak és eljátszották a darabot. Ez az egyik legnagyobb bizonyítéka számomra a hit erejének.

– Mostanában milyen feladatokkal telnek a mindennapjai?

– Békés és harmonikus belső világban próbálok a mindennapjaimat élni. Szabadúszó nyugdíjasként már nem töltöm minden estémet a színházban. Az Újszínházban azért vannak még vendégként előadásaim, de akad más szép feladat is. A Nemzeti Kulturális Alap Színházművészeti Kollégiumában tevékenykedem, ahova a Magyar Művészeti Akadémia delegált. Nemrégiben több mint hatszáz pályázatot olvastam végig. Ezenkívül az EJI (Előadóművészeti Jogvédő Iroda) elnökségi tagja vagyok. Tevékenységünkhöz tartozik, hogy a perifériára került művészeknek segítséget és támogatást nyújtunk. Jószolgálati kötelezettségeknek egyébként is boldogan teszünk eleget. Ami a színpadot illeti, ma már megválogathatom, hogy mi az, amit jó szívvel elvállalok, persze egy nekem való szép feladat felkelti a vágyat bennem. Szívesen mondom a magyar költészet és irodalom remekait azoknak, akiket érdekel. Teszem a dolgom, amíg lesz hallgatóság, hisz az emberről, magyarságunkról, hitünkről van még mondanivalóm. Ami a jövőt illeti, szeretném, ha a fiatalok megtalálnák egymásban az összetartozás érzését. Tamási Aronnal: „Fel a fejjel! Már akinek van.”

Lonkay Márta

Turisták érkeznek az esztenához, nézik a juhokat.

Kérdezik a pakulártól: – Egész nap esznek? – Ez a dögük. – És mondja, sokat esznek? – Nem egyformán. – Hogy-hogy? – A fehérek kétszer annyit, mint a feketék. – Hát az hogy lehet? – Kétszer annyian vannak...

Pista bá' vérző fejjel tántorog az úton. Odamegy a szomszéd gyermek: – Jöj-jön, Pista bácsi, hazaviszem! – Ne, – riad meg az öreg – onnét jövök!

Testedzés mint valláspótlék

„Ezzel a tevékenységgel sikerült javítani szív- és légzőszervi edzettségén. Szép volt!” Bevallom, jólesik futás után ezt az automatikus üzenetet olvasni az általam használt sportalkalmazás felületén. Jólesik az azonnali visszajelzés. Érdemes volt leküzdenem saját magam. Érdemes volt lemondanom egy sorozatepizodról. Érdemes volt kihagyni az esti sörözést. Érdemes volt ma is elindulni, bármilyen csábító volt is a maradás, vagy épp kedvezőtlen volt az időjárás. Ez az az érzés, amely az embert, a kitaratását megedzi, acélosítja. Egy idő után pedig akár függővé is teheti.

Szerző: Nagy Zoltán

Társadalmunkban a hagyományos vallási keretek egyre inkább elveszítik jelentőségüket, új vallási és valláspótló jelenségek bukkannak fel. Ezek között nyilván vannak olyanok, amelyeknek egyszerű a megítélése. Hiszen egy-egy függőség, amely a vallásosság élményeit (is) próbálja pótolni – legyen az drog, alkohol vagy éppen gyógyszer –, egyértelműen és vitathatatlanul rossz. De mi a helyzet a testmozgással, az egészséges életmóddal? Az nem lehet rossz! – vágjuk rá azonnal. Rengeteg keresztyén ember él egészségesen, és sportol rendszeresen. Az, hogy heti ötször-hétször mozog az ember, az miért lehetne gond? Mely ponton válik negatívvá, függőséggé, megszállottsággá, és miért? Mit hoz ez az ember életébe, és mit vesz el?

Mi a cél?

A futópaddock és szobakerékpárok nagy része valamely hiányt akar pótolni. És nemcsak a mozgáshiányt. A testedzés eltulzása ugyanúgy lehet a testképzavar megnyilvánulása, mint az anorexia. Egy elképzelt – akár hamis – eszményképet kergetve emberek a végsőkig képesek elmenni. Ezen az úton pedig elérkezik az a pont, amikor a fittség elérése már egyfajta megszállottsággá – keresztyén szempontból kimondhatjuk –, az embernek az istenévé válik. Amikor az edzés nem egy cél – az egészséges(ebb) test – elérése miatt történik, hanem már az edzés lesz maga a cél. Ráadásul úgy, hogy ez maga mögé szorít vagy maga alá rendel mindent – családot, barátokat, társas kapcsolatokat, munkát, megélhetést.

Hogy nem csekélysegről beszélünk, azt az a tény bizonyítja, hogy 2016-ban Amerikában a fitnessipar 32 milliárd dolláros üzletet jelentett. Európai számadatok nem állnak ugyan rendelkezésemre, de ha azt nézzük, hogy hány edzőterem kínál különböző programokat kora reggeltől késő estig akár csak Magyarországon egy kisvárosban is, sejthetjük, hogy üzleti szempontból is fontos terület. Nyilván az üzleti érdekek azt kívánják, hogy minél többen táplálják ezt az egyébként duzzadó alapot.

Az edzőterem mint vallási központ

Egy vallási közösségnek megvannak a jellemzői, amelyeket akár szociológiai szempontból is meg lehet határozni. Megvan a találkozási helye, megvannak a rendelt szolgálói, és megvan az a rituális rendszer, amely az életüket meghatá-

rozza. Közösségek alakulnak ki, amelyekhez jó tartozni. Ezek azok a pontok, amelyek a vallási közösségekben megvannak.

Ugyanígy tetten érhetők egy edzőteremben, egy zumbaoktatáson, egy jógaórán stb. Sőt olykor tudatosan építik ki a rendszer ezen elemeit. Lehetővé téve azt, hogy az emberek mintegy vallásként gyakorolják a testedzés adott formáját. A találkozási hely adott, hiszen az edzőterem erre van. Az ott lévő – ma már egyre képzetesebb – személyzet pedig ennek a modern vallásnak a papságaként teszi a dolgát. Ma még inkább Amerikára jellemző egy-egy franchise-rendszerben üzemeltetett, az egész kontinensre kiterjedő lánc sok ezer terme egyforma kinézettel, szlogenekkel, reklámképekkel és -arcokkal. Anélkül, hogy blaszfémiába bocsátkoznék – és nem gondolom, hogy ezt bárki ilyen tudattal tenné –, de még a rituális étkezés sem áll távol a realitástól, hiszen ehhez az életmódhoz szervesen kapcsolódik a különböző táplálékkiegészítők szigorú rend szerint való fogyasztása. És mindezeket túl megvannak a kialakult szokások, egy-egy edzés szigorú rendje (liturgiája) is. Ez pedig már nem kevés párhuzam ahhoz, hogy kimondjuk: egyfajta vallás vagy valláspótlék lehet a testedzés, kiszorítva a valóságos élet idejét, helyét, lehetőségét és igényét is az ember életéből.

Az egészségen túl

„Az egészség a teljes, testi, mentális és társadalmi jól-lét állapota” – mondja a WHO egészségdefiníciója. Mindezt pedig a mai emberek nagy többsége nem isteni ajándékként, hanem a saját maga által elérhető és elérendő célként határozza meg. Ennek érdekében tesz az ember az egészségéért, sportol, edz, egészségesen táplálkozik. Ezt keresztyén emberként is szinte kötelességünk megtenni. Ugyanakkor, miközben vitathatatlan, hogy az egészséges életmód, az egészséges test meghosszabbíthatja az ember életét, tudatosítanunk kell, hogy mégis megvannak azok a határhelyzetek, amikor kiderül, hogy ez mind nem elég. Hibába esünk, ha istenként látjuk egészségünket, saját testünket. Mert életünk végső határhelyzeteiben erre az istenre nem, csak a mindenható Istenre számíthatunk.

A másik nagy különbség a vallás és a testedzés, illetve az egészségközpontú életszemlélet „vallása” között, hogy ez utóbbi nem akar és nem is tud a földi életen túli kérdésekre válaszokat adni. Csak arra tekint, hogy hogyan hosszabbíthatom meg, hogyan tehetem jobba, szebbé saját erőm és fizikai, valamint anyagi erőfeszitésem által a földi életet.

A testem templom – de kié?

A divatos „My body is a temple” szlogen sokféleképpen értelmezhető. Akár úgy is, hogy az ember azért mondja, mert büszke a testére, az esetleges túlsúly vagy narancsbőr ellenére is. Ugyanakkor éppen a testedzést és egészséget a vallásosság szintjére emelők jelmondata is egyben, mely szerint erre a templomra figyelni kell, nekem kell felépítenem, óvnom, fejlesztenem a tökéletességig.

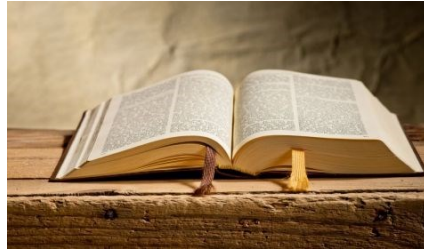
Pál apostol hasonló képet használ, de épp ellenkező értelemben: „Vagy nem tudjátok, hogy testetek a bennetek levő Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok, és ezért nem a magatokéi vagytok?” (1Kor 6,19) Testemre Isten ajándékként tekintve óvom, edzem, táplálom egészségesen. De tudom, hogy a határhelyzetekben csak Isten segítségében lehet bízni.

Így szólt hozzám az Úr igéje: Mielőtt megformáltalak az anyaméhben, már ismertelek, és mielőtt a világra jöttél, megszenteltelek, népek prófétájává tettelek. De én ezt válaszoltam: Ó, Uram, Uram! Hiszen nem értek a beszédhez, mert fiatal vagyok! (Jeremiás 1:4-6)

Ha Isten elhív a Neki való szolgálatra, akkor a legtöbb ember keresi a kifogásokat. Azt persze mindig lehet találni. Messze nem vagyunk tökéletesek, de kimondta azt, hogy Isten tökéletes embereket akar használni? Jeremiás túlságosan fiatalnak találta önmagát az Úrnak való szolgálatra. Mások más gyengeséget hoztak fel mentségként. Az alábbiak ezt taglalják. Olvasd el figyelmesen!

Ábrahám idős volt,
Jákob bizonytalan,
Lea nem volt vonzó,
Józsefet bántalmazták,
Mózes dadogott,
Gedeon szegény volt,
Sámson függőségben élt,
Ráháb erkölcstelen életű volt,
Dávidnak viszonya volt valakivel, és mindenfajta családi gonddal küszködött,
Illésnek öngyilkossági hajlama volt,
Jeremiás depressziós volt,
Jónás nem akart szolgálni,
Naomi özvegy volt,
Keresztelő János enyhén szólva különc volt,
Péter lobbanékony és hirtelen haragú volt,
Márta sokat aggodalmaskodott,
A samáriai asszonynak több sikertelen házassága is volt,
Zákeus népszerűtlen volt,
Tamás kételkedett,
Pálnak rossz volt az egészsége,
Timóteus pedig félénk volt.

Mit szólsz a fentiekhez? Ha hittel olvastad, akkor feltételezhetően megerősödéssre szolgált az előbbi felsorolás. Ne keresd hát a kifogásokat, szolgálj az Úrnak mindazzal, aki vagy, mert használni akar Téged! Továbbá ne szöld le Istennek egyetlen szolgáját, mondván, hogy X. Y. ilyen meg olyan. Igen, az összes hívő embernek vannak hibái, sőt bűnei is, de ez ne tartson vissza attól, hogy templomba járd és az ő közösségükben előre haladj hitbeli érettségben! Vállald azt, amire az Úr elhív téged, mert igazi boldogságot csak Benne találsz meg!
Forrás: Internet

Már anyám méhében elhívott engem az Úr
És. 49. 1

ELGONDOLKODTATÓ EGYSOROSOK EGYENESEN NEKED

Íme tizenkét egysoros, ismeretlen szerzőtől, amelyek hol elgondolkodtatnak, hol megnevettetnek, hol szívet melengetnek. A katolikus Shalom Közösség által megosztott gondolatcsokrot szemlézzük.

- Sokan akarnak Istennek szolgálni, de csak mint tanácsadók.
- Könnyebb tíz szentbeszédet elmondani, mint egyet megvalósítani.
- Isten semmit sem teremtett értelmes cél nélkül, de azért a szűnyog határeset...
- Furcsák az emberek: a buszon elöl akarnak ülni, a moziban középen, a templomban hátul.
- Ne szidd az egyházat: ha tökéletes volna, nem lehetnél tagja.
- Isten senkit sem ítél meg a halála előtt. Te miért tennéd?
- Ha a hívek jobb papot szeretnének, csak imádkozniuk kell a papjukért.
- A béke sokszor egy mosollyal kezdődik.
- Isten tanúnak hívott meg, nem ügyvédnek vagy bírónak.
- Ne tegyél kérdőjelet oda, ahová Isten pontot tett!

Videó-ajánló

MAGYARADÁS / A püspök reggelije - Márton Áron első ötven éve

1939-ben, nyolcvan éve avatták püspökké Márton Áront. Zágoni Balázs dokumentumfilmje izgalmas nyomozómunka, melynek egyik szála Márton Áron gyermek és ifjúkorába, személyisége formálódásának kulcspillanataihoz vezet. A film másik szála egy elvesztett archív filmfelvétel után nyomoz, az egyetlen után, amelyen Erdély legnagyobb püspöke látható.

Kondor Katalin

Örökös ködösítők

Nem tudom, csak sejtem, hogy cseppet sem véletlen, sokkal inkább szándékos a cél a politikában: homályban tartani fontos fogalmak jelentését, azaz nem nevezni néven és nem magyarázni érthető szavakkal, indoklással, mi mit jelent

Egyik vesszőparipám, melyre folytonosan hivatkozik boldog-boldogtalan, a jogállam, jogállamiság fogalma.

Úgy érzem, sohasem fogjuk már megtudni, mit is takar, de azt régóta tudjuk, hogy leginkább fegyverként szolgál az álliberálisok szótárában. Az biztos, hogy jelentése egy önkényes, magát mindenki felettinek gondoló csoport értelmezésétől függ, és ez a csoport világelitnek gondolja magát, s úgy is viselkedik. Ez maga az uralkodó rezsím. Tagjai a jogállam fogalmával úgy bánnak, mint egy folytonos változóval, amely önmaguk fenntartását és uralmát szolgálja. Az értelmezés, a fogalmak tartalmának megváltoztatása saját önkényüktől függ, s magyarázat sosem tartozik hozzá. Ugyanez a kategória az európai értékek szintén ködös jelentése.

Őszintén kíváncsi volnék, immár az európai értékekhez tartozik-e például a templomok felgyújtása? Merthogy láttunk ilyet eleget. Európai érték-e vajon az önfeladás, amely a civil álarcban állandóan csak érkező – illegálisan érkező – muszlimokat, akik egy része cáfolhatatlanul harcos, keblére öleli? Mitől európai érték azoknak a befogadása, akik aztán eltűnnek a no-go zónák sötétjében, és soha nem sikerül őket megtalálni, azonosítani, majd kiutasítani? Európai érték, s a jogállamhoz tartozik-e a terrorizmus elfogadása? Jó volna ezekre a kérdésekre választ kapni, de persze ez hiú ábránd, tudjuk jól. A felelősök kiválóan sikliknak el a válaszadás felett. Ha csak arra gondolok, hogy gátlástalanul képesek hazudni és a hazugsághoz még egy hazugságot hozzá tenni, elég, ha a sok-sok esetből egy minapit idézek.

Ismeretes, hogy Katarina Barley, aki az Európai Parlament német alelnöke gátlástalanul, s ami még fontosabb, bizonyítékok nélkül gyalázta a magyar miniszterelnököt, valamint azt a javaslatot tette, hogy ki kell éhezteni pénzügyileg Magyarországot. Ez aztán az európai érték! Valamivel később annyit módosított „jogérzékeny európai vezetőként”, hogy ő Orbánra gondolt, nem országunkra. Ja!

Akkor most én sem Németországra, hanem órá gondolok, ha azt mondom, változtasson szakmát. Bár még egy ilyen jó állást nehezen talál, az kétségtelen, ahol következmények nélkül gyalázhat mindenkit, aki neki, meg a magasságos unió ingyeneőreinek nem tetszik. Nos, példa

az örökös ködösítést kedvelő minősíthetetlen és jellemtelen politikusokra bőven akad.

Az életünket meghatározni akaró, ám a pontos meghatározásokat mellőző fogalmakhoz mindig újabbak és újabbak társulnak. Itthon például az utóbbi években a tudomány szabadsága és az egyetemek autonómiája volt sokszor (és most is) a vita tárgya. A vitával az átlag újságolvasónak semmi baja nem lehetett, azzal már inkább, hogy minden vita pillanatok alatt politikai síkra terelődött, és leginkább a pénzről, a sarzsiról és pozíciókról szólt. S nem mindig úri modorban. A kívülálló, ámde érdeklődő civileknek így aztán igencsak megnehezült a tájékozódási lehetősége, nem lévén ugyanis bennfentesek, valamiféle objektív tájékoztatásra vártak. Egyetlen tiltakozó – sem tanár, sem diák – nem szolgált észérvekkel, nem vállalt nyilvános vitát, egyik politikai oldalról sem. Tisztelet a nem tudom, hol megnyilvánuló kivételeknek.

Arra viszont rájöhetett mindenki, hogy napjainkat szerte a világban, meglehetősen egészségtelen módon a politika uralja. Legyen bár nagyon, vagy kevésbé fontos a vitatéma. Így van ez most is, lásd példaként a színművészeti egyetem ügyét. Holott az érdeklődő ember leginkább annak örülne, ha pontosan megismerhetné a követeléseket. De nem ködösítve, kölcsönvett gondolatokkal dicsekedve, hanem érthető érvekkel. Például: „Azt szeretnénk, ha Kis Jakab jövőre is ott taníthatna”. És megmagyaráznák, miért szeretnék éppen Kis Jakabot! S még ekkor is volna egy-két gond. Hol, melyik államban fordul elő, hogy a diákok maguk választhatják meg a tanáraikat? Még a magánegyetemen sincs így feltétlenül. Tehát mindennapjainkban nem a méltó életért folyik a harc, hanem kiszorítódsdi zajlik. Pozícióért, pénzért, kizárólagos hatalomért folyik a küzdelem minden területen. Kicsinyes beháborúk zajlanak, tele félrevezető információkkal, tisztességes párbeszéd nélkül. Az Európai Unióban éppúgy, mint a honi belpolitika mezején. És ehhez jó partnerek a mindenkor ködösítők. Csoda-e, ha úgy érzik az emberek, mindent a sanda szándék vezérel? A mohóság, a pozícióhalmozás és a kizárólagos birtoklás vágya, no meg a gyűlölet. Mi pedig, civilek, kívülről nézzük a különös – és többnyire méltatlan – mérközéseket.

Holott nagy szükség lenne az őszinte szóra. A ködösítés mellőzésére. Fantomokkal, rébuszokkal, azaz homályos célzásokkal nehéz vitatkozni. S még nehezebb dönteni megfelelő tájékozottság híján. Sajnálom, hogy a magyar közélet nyilvánosságát vállaló és ehhez persze helyet is kapó résztvevőitől sem várható az egyenes, konkrétumokat is tartalmazó beszéd. A szó valódi, s nem elcsépelet értelmében.

(A szerző újságíró)

LELKISÉG

Jézus-ima Jálics-módra

Jácics Ferenc SJ egyike azon jezsuitáknak, akiket a XX. század külföldre kényszerített, évtizedekig hazájuktól távol töltöttek be lelkipásztori hivatásukat, majd visszatértek Magyarországra. Az alábbiakban Szemlélődő lelkigyakorlat című könyvéből idézzük jellemző elmélkedési módja, a Jézus Krisztus nevének ismétlésén alapuló ima háttérét.

Jézus Krisztus neve mögött ott áll a személye. A név által kapcsolódunk magához Krisztushoz. Aki tisztelettel ismétli nevét, azt teljesen betölti Ő. A név olyan, mint Péter szemkapcsolata, amikor a vízen Jézus felé ment. Ezért ajánlom Jézus Krisztus nevének ismétlését mindaddig, míg eljut szívünk mélyére, és szünet nélkül jelen lesz ott. A név elvezet bennünket Jézus Krisztushoz. Lesz idő, amikor a név vigaszt és buzdítást fog adni az úton.

A név következetes ismétlése során azonban olyan idő is lesz, amikor sem emelkedett érzés, sem érezhető erő nem árad a név mondásából. Ez pusztában töltött idő, amely nem jelenti a név ismétlésének rutinossá, vagy gépiesé válását. Sokkal inkább olyan állapotot jelölök ezzel, amelynek sajátos módon még jobban el kellene mélyítenie kapcsolatunkat Jézus Krisztussal. Ebben a tisztulási folyamatban az észlelésben vagyunk ugyan, de a név ismétlése sívár és száraz. Ezáltal még mélyebbre jutunk, még nagyobb lesz az érzelmeiktől való függetlenségünk, és áttörjük a sötét rétegeket. Ha a nevet ezekben az időkben is kitartással ismétljük a figyelésben és az odaadásban, akkor Jézus Krisztus magával ragad bennünket, és áthatja egész létünket. Avval, hogy eszközzé válunk a kezében, egyre inkább magához hasonlít bennünket. Földi Krisztusokká válunk. Ezt jelenti a latin szó: „alter Christus”, azaz, „másik Krisztus”, „egészen Krisztus”.

Sokan úgy imádkozzák a Jézus-imát, mint az orosz szerzetesek: összekapcsolva az irgalom kérésével. A név ismétlését én úgy tanítom, hogy kilégzéskor mondjuk azt, hogy „Jézus”, belégzéskor pedig, hogy „Krisztus”. Ennek nincs kérés jellege, ez csupán szemkapcsolat, amelyben a nevének szólítjuk Őt. Az orosz szerzetesek járták a vidéket. Mi a csendes magányban ülünk: ebben a csendes magányban, a név mondásával, a lélegzéssel és a tenyérre való figyeléssel a figyelmünk éberebb. Ahogy mondtam, ez a három alkotóelem teljesen egy lesz, és elmélyítik a jelenlétet. Az ily módon észlelt jelenlét előjele Krisztus jelenlétének, akiben minden teremtetett. Ha ezen az úton megyünk tovább, eljutunk a Krisztussal való eggyé válásig. Ezért ajánlom Jézus Krisztus nevének ismétlését, nem csak átmeneti időre. Jézus Krisztus neve nem eszköz egy cél eléréséhez. Ha nevével nyugalmat, összeszedettséget vagy éberséget akarunk elérni, ez azt jelenti, hogy személyét eszközzé degradáljuk. Nevének ismétlése elvezet bennünket a személyhez, aki maga a cél.

MIND - Mindent Isten Nagyobb Dicsőségére

A magyar jezsuiták ingyenes lapja - 2020 ősz

Szent-Gály Kata:

Az Öreg Remete bútsúbeszéde

Valami olyan az Isten
— akihez megyek —,
mint itt, előttünk, ez a Tó,
mely, mint tudjátok, teljes egészében
át nem fogható.
De megmerülni benne:
jó.

Valami olyan az Isten
— akihez megyek —,
mint egy hatalmas ország.
Talán: Magyarország.
De közületek vajon ki járta be
valamennyi útját,
hegyét meg dombját?

Valami olyan az Isten
— akihez megyek —,
mint a végtelen ég.
Valaki felfedezte, nemrég,
a távcsövet.
Azóta tudjuk: nagyobb messziség
és újra csillag van fejünk felett,
és ha majd lesznek nagyobb távcsövek,
lesznek új napok
és nagyobb csillagok,
lehet.

Valami olyan az Isten
— akihez megyek —,
mint a szemfedő,
mely ránk borul, örökre.
De nem úgy, mint a lenti temető
sárgálló rögje,
hanem mint Kéz — — anyánké
vagy apánké — — talán,
amikor este magukhoz vontak
a játék után.
Térdükre vettek — — és megöleltek,
csak úgy — — porosan.

Testvérek, az Isten

— akihez megyek —,

valami — — — olyan — — —

(forrás: Reggeli dicséret)

Uram,
Jézus Krisztus
az élő Isten Fia,

- könyörülj rajtam,
bűnösön!

Sík Sándor:

A névtelen angyal

A papköltő verse egy számunkra még ismeretlen angyalhoz.

Nem tündökölsz az égi seregek
Angyalainak kilenc kórusában,
Hasztalan keresem a Bibliában,
Emberi nyelven nincs is tán neved.

Nem a nagyokat, nem a szenteket
Kíséred át az Isten Államába:
Kisemberek utolsó állomása,
A kis halál, ez a te őrhelyed.

Mikor jössz hozzám? Lesz nekem szavad,
Szabadítóbb a földi fájdalomnál?
Lesz-e, hogy neveden szólítalak?

Ó bár te hívnál, angyali Ajak,
A néven, mely a túli tájakon vár,
Amikor majd onnan szólítanak.

NOVEMBERI PROGRAMOK:

- 4. **Mozi: A nevek dala**
- 6. **Olvasókör**
- 11. **Mozi: Még mindig hiszek**
- 13. **Felnőtt katekézis
(József története)**
- 14. **Ministránsok őszi túrája**
- 18. **Mozi: Popieluszko 1. rész**
- 21. **Séta Jézussal**
- 25. **Mozi: Popieluszko 2. rész**

SZŐLŐSGYÖRÖKI SZÁMADÁS:

Kőművesmunka + anyag: 1.818.000

Burkolóanyag: 800.000

Festés: 5.800.000

Burkolás: 700.000

Asztalosm. + Tv + szőnyeg: 320.000

Villanyszerelés: 200.000

Székek: 570.000

Számottevő felajánlás sokaktól!

Mindösszesen: 10.208.000

MODERN TÍZPARANCSOLAT

1. *Ne nyugtalankodj, ugord át árnyékokat!*
2. *Vesd le a "régi embert", s öltsd magadra az újat!*
3. *Ne rohanj! Soha ne kelljen azt érezned, hogy "ellopják" az idődet!*
4. *Ne félj a magánytól! A magány beszél!*
5. *Gyakorold a hallgatást! Így tanulsz meg újra beszélni.*
6. *Nyisd ki a szemed, s a világ kavargó sokféleségéből csak azt fogadd be, ami mannává válik benned.*
7. *Ízleld a levegőt, a vizet, a napot, az éjszakát. Hagy, hogy teljesen átjárjon minden, ami jó és szép.*
8. *Tedd bátran kockára szabadságodat.*
9. *Ha idegen helyre mész, használd ki a névtelenség adta alkalmát, hogy az legyél, aki vagy!*
10. *Ne siess! Ajándékozz az idődből! Tanulj látni és hallani! Ne szerepeket játssz, inkább játssz együtt másokkal.*

Kalkuttai Szent Teréz:

A HALLGATÁS ÉRTÉKE

*"Uram, állíts szájam elé őrséget,
és ajkam kapujához rendelj védel-
met!"
(Zsolt 140,3)*

A hallgatás szelídség,
amikor nem szólsz, ha
bántanak,
amikor nem keresed a
magad igazát,
amikor hagyod, hogy
Isten
védelmezzen téged.
a hallgatás szelídség.

A hallgatás irgalom,
amikor nem feded fel testvéreid hibá-
it;
amikor készségesen megbocsátasz
anélkül,
hogy a történeteket felemlgetnéd,
amikor nem ítélsz, hanem imádkozol,
a hallgatás irgalom.

A hallgatás türelem,
amikor zúgolódás nélkül fogadod
a szenvedést,
amikor nem keresel emberi vigaszt,
amikor nem aggódsz, hanem türel-
mesen
várod, hogy "a mag" kicsírázzék,

a hallgatás türelem.

A hallgatás alázat,
amikor nincs versengés,
amikor belátod, hogy a másik jobb
nálad,
amikor hagyod, hogy testvéreid
kibontakozzanak, növekedjenek
és érlelődjenek,

amikor örvendezve min-
dent elhagysz
az Úrért,
amikor cselekedeteidet
félreértik,
amikor másoknak ha-
gyod a vállalkozás
dicsőségét,
a hallgatás alázat.

A hallgatás hit,
amikor nyugodtan vársz, mert tudod,
hogy az Úr fog cselekedni,
amikor lemondasz a világról,
hogy az Úrral lehess,
amikor nem törődsz azzal,
hogy megértsenek téged, mert ele-
gendő
neked, hogy az Úr megért,
a hallgatás hit.

A hallgatás imádat,
amikor átkarolod a keresztet, anélkül,
hogy megkérdeznéd: "Miért?"
a hallgatás imádat.

"Jézus hallgatott"

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520